

คณะคุณหญิง

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

โยม ๑ : ไม่กล้าพูด หลวงตา..... (เสียงไม่ชัดเจน)

หลวงพ่ : ที่ไหน

โยม ๒ : คุณเข เล่นคอมพิวเตอร์

หลวงพ่ : ไซ้! กรณีบ้านตาคนี้ กรณีบ้านตาคมันเป็นบทรียน เพราะอะไร เพราะ หลวงตาท่านเข้มมาก พอท่านเข้มมากปั๊นนี้ ท่านจะไม่ให้ไปทางโลกมาก นี่พอไปทางโลกมาก กรณีเรื่องของเทคโนโลยีนี้ มันจะต้องละเอียดอ่อน พอต้องละเอียดอ่อนปั๊น เพราะที่บ้านตาคนะ มีคนมาปรับทุกข์กับเราเยอะ เพราะทุกคนอยากได้นุญ

ในวัดขาดเหลืออะไร ก็พยายามจะตอบสนอง พอตอบสนองไป พวกที่เขาทำ พวกมืออาชีพนี้ เขามาบอกเลย บางทีมีพระอยู่ที่บ้านตาคนี้ เขาแบบว่าจะแก้ไขจะไป แต่งนะ ถอดคอมพิวเตอร์ออกหมด โยมก็บอก “ครูบาอย่าทำนะ ครูบาอย่าทำนะ ถ้าครูบาถอดแล้วครูบาประกอบไม่ได้หรอก” เขาก็ฝืนทำ มีหลายเครื่องมากที่แกะแล้วกองอยู่ที่นั่น นี่เขามาเล่าให้ฟัง แล้วที่นี้อย่างที่โยมพูดนะมันมีคอมพิวเตอร์ที่บ้านตาคเกือบร้อยเครื่อง

โยม ๑ : ต้าย! ข้าน้อยยังนึกว่ามีไม่กี่องค์ ไซ้ ไซ้ ไซ้.....

หลวงพ่ : เป็นร้อย เรารู้หมด นี่พออย่างนั้นปั๊น อย่างที่ว่าพอกลับแล้ว มันก็จะ.. ก็ธรรมดา มันมีเป็นอย่างนี้ เรารู้ๆ ที่พูดนี้ะ ไม่ได้พูดโดยที่ว่า หลวงตาเราเคารพนะ เราเคารพครูบาอาจารย์ของเราเหมือนกันนะ แต่ที่นี้เรื่องการทำงานไปแล้วนี้ เพื่อตัวใหญ่นี้ ต้องการให้เฟื่องตัวเล็กทำดีทั้งหมดแหละ

แต่เฟื่องตัวเล็กนี้ควบคุมตัวเองไม่ได้ นี่พอเฟื่องตัวเล็กควบคุมตัวเองไม่ได้ ก็เอา
สิ่งนี้เข้ามา พอเอาเข้ามา เพราะ ถ้าเราไม่เห็นหรือเราไม่รู้นี้ เราก็ไม่มีความรู้สึก ถ้าคนที่
ไปเห็นหรือคนที่ไปรู้ หรือคนที่เข้าไปจัดการ หรือคนที่เข้าไปบริหาร คนที่เข้าไปเวลานั้น
เสียต้องเอาไปซ่อม ต้องเอาไปบำรุงรักษานี้

คนที่เขาไปเห็นกันแล้วนี้ เขามาคุยกับเราไว้เยอะพอสมควร เพราะฉะนั้นเราถึง
ตัดปัญหานี้ไป ต่อไปนี้เราจะตัดเลย พอตัดเลยมันก็เป็นโลกเกินไป อย่างเช่น เราจะตั้ง
สำนักงานอยู่ข้างนอกนี้ เราบอกว่า คอมพิวเตอร์ทั้งหมดต้องไปกองอยู่ที่นั่น พระเรานี้จะ
ยุ่งไม่ได้เลย

ทีนี้พระยังรู้ไม่ได้เลย พระเราจะคุมนโยบาย เราจะให้พระบริหารจัดการเข้าไป
คุมนโยบาย แล้วพวกนี้ละ เราก็จะมีพวกโยม เขาจะเข้ามาช่วย มันมีหลายคน บอกทุกคน
เข้ามาเลย โทษนะ เขาก็เข้ามาหาเรา บอก หลวงพ่อ หนูจะทำให้ หนูจะแปลภาษาอังกฤษ
อย่างนู้นอย่างนี้ เขาก็เข้ามาคุยกับเรา

โยม ๑: อ้าว เป็นพระอรหันต์ก่อนถึงจะแปลได้

หลวงพ่ : ไซ้ๆ เราเข้าใจแบบนี้ แต่ทุกคนนะ เขาจะเข้ามาขอแบบว่า อาสาสมัครเรา
นี้เยอะมาก แต่ถ้าประสาเราเนี่ย ความตั้งใจของเขา ความมีเจตนาของเขา เขาเจตนาดีเขาทำ
ดีเราก็รับฟังไว้ แต่ โทษนะกูไม่เอาหรอก (หัวเราะ) กูไม่เอาเด็ดขาด! แต่! เราจะบอกไม่
เอา หรือเราจะไปปฏิเสธเขา ก็เสียความรู้สึกเขา

โยม ๒ : เสียน้ำใจ

หลวงพ่ : เสียน้ำใจ เขามีน้ำใจ เขามาหาเราเยอะมาก ที่บอกว่า หนูจะช่วยๆ อะไร
อย่างนี้นะ เพราะมาพูดอย่างนี้ มันก็จริง มันไม่ดีมันอะไรก็แล้วแต่ ไม่เป็นไรๆ ประสาเรา
นะ โยมได้ฟังก็บุญตายहांแล้ว

โยม ๒ : เหมือนฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง

หลวงพ่ : เพราะเราเมื่อก่อนเราไม่ได้บอกเลย เพราะเราทำของเราไปไม่ได้มันนะ ถ้า
ออกไปก็ไปข้องเกี่ยวกับโลกมากเกินไป ถ้าเกี่ยวกับโลกมากเกินไป คอมพิวเตอร์ต้อง

เยี่ยมใช้ไหม พลังงานต้องนิ่งใช้ไหม โยมเข้าใจถูกใช้ไหม แล้วเราจะทำอย่างนั้นปีนี้ เรา
จะลงทุนเท่าไร เพราะปลายสายนี้ ไฟแม้แต่ซัมเมอร์ยังดูน้ำไม่ได้เลย ซัมเมอร์ยังไหม้

โยม ๒ : ใช้ ถ้าต่างจังหวัดอย่างนี้ ค่าไฟยังแพงอีกต่างหาก

หลวงพ่ : ปลายสายทุกอย่างนี้ คุณภาพพลังงานมันใช้ไม่ได้ พวกโยมอยู่ใน
กรุงเทพฯ พลังงานมันนิ่ง ทุกอย่างมันพร้อม ทำได้หมดละ แต่ไปอยู่ในป่า ถ้าจะเอาอย่าง
ที่โยมต้องการนี้

คานธีนะ แสดงความมกน้อยสันโดษ คานธีเวลาไปไหนต้องเหมารถไปทั้ง
ขบวนนะ สร้างภพนะ ไอ้ที่มกน้อยๆ ไอ้อยู่ป่าๆ นะ ถ้าจะเอาพลังงานที่นิ่งนะ เราต้องใช้
พลังงานมากกว่า อย่างเช่น ทางยุโรปนี่ คนจนอยู่บ้านนอกไม่ได้ คนที่อยู่ในป่าได้ คนอยู่
ในบ้านนอกได้ต้องเศรษฐกิจ เพราะเขาต้องพึ่งพลังงานของตัวเอง คนจนต้องอยู่สลัม

ที่นี้พอพวกฝรั่งเข้ามาอยู่ในเอเชีย มาอยู่ทางตะวันออก คนจนเรานี้ อยู่บ้านนอก
กัน เราอยู่ได้เพราะอะไร เพราะภูมิอากาศของเรา เรามีแค่กระต๊อบหลังหนึ่งเราอยู่ได้แล้ว
ยุโรปอยู่ไม่ได้ หน้าหนาว หนาวตายเลย ต้องให้ความอบอุ่น ทุกอย่างพร้อม นี่ มัน
กลับกัน

นี้เราไม่ได้มองตรงนี้ พวกเราไม่เข้าใจ แต่นี้มีคนจะพูดตรงนี้มาก ก้องบ้าง
อะไรบ้าง มันเป็นเพราะมันเป็นบางม้วน บางแผ่น หรือว่า พระเราก็ตึงใจทำคืออยู่แล้ว แต่
เวลาไรท์นี้ เมื่อก่อนนะ ปีที่แล้วไปเทศน์ที่วัดโคศฯ(วัดโคศการาม) เราบอกว่าจะไป
เทศน์ที่วัดโคศฯ เพราะวัดโคศฯ เขามานิมนต์ไป เราก็บอกว่า เฮ้ย จะไปเทศน์ที่วัดโคศฯ
ผู้มีความสามารถจะไรท์ซิดิไปแจกบ้างไหม พระก็ไม่เข้าใจใช้ไหม มีครับๆ ไรท์กันที
เป็นพันเลขนะ พอไปแจกแล้วไม่มีเสียงเลย เพราะนี่ คอมพิวเตอร์ ถ้ามันเกิดมีความร้อน
แล้วนี่มันไม่ติด

นี่ประสบการณ์เราเห็นไหมเราต้องล้มลุกคลุกคลาน เพราะเราทำกันเอง แล้ว
ประสาเรานี้ ใต้ดิน แอบทำ คือไม่ต้องการให้ใครเข้ามายุ่ง ถ้าใครเข้ามายุ่งแล้วนี่มันจะ
วุ่นวาย นี่พอไปแอบทำนี้ พวกเราก้ไม่มีประสบการณ์ ที่ทำนี้ทุกคน พระนี่เขาก็เล่น
คอมพิวเตอร์กันอยู่แล้วนะ เมื่อก่อนบวชเิง พอมาอย่างนี้ เขาคิดว่าเขาเล่น เขานึกว่าทำได้
เิง พอเขามาทำจริงแล้วทำไม่ได้

พอไรท์ออกไปแล้วนะ เอาไปแจกนะ ไม่มีเสียงเลย แจกแผ่นเปล่าๆ ไม่มีอะไรเลย เพราะอัดที่เป็นพื้นนะ แล้วพอตอนหลังนี้ ที่แรกเราก็ไม่เข้าใจ พอบอกว่าทำไมไม่มีเสียง เราก็มาปรึกษาลูกศิษย์ ลูกศิษย์บอกว่า ธรรมดาที่พอเครื่องมันร้อนมันเป็นไปไม่ได้ ที่นี้พอพระเข้าใจปั๊บนี้ ตอนนี่เห็นไหม ทำเสร็จก็มาอัด ๕๐ แผ่น ๑๐๐ แผ่น ทุกวัน มาไรท์พวกนี้ไรท์ไว้เก็บไว้เอาไว้ให้เราแจก แล้วพอทำไปแล้วเครื่องมันร้อน

พวกโยม.....มา เราจะคิดแอร์ให้อะไรให้ ไม่ไหวหรอก อย่าทำเลย จี๋ข้างจับตักแตน มันยังไม่สมควรหรอก เพราะมันคิดแอร์ เราจะทำอะไรให้หมดเลย พอทำไปแล้วนี้ เพราะของเรา เราไม่ได้ทำมาเพื่อเหตุนี้ ก็ห้องเราเห็นไหม คูลิเห็นไหม อากาศมันถ่ายเทได้หมดนะ แล้วคิดแอร์ได้ใจ แต่ถ้าเราจะถึงเวลาแล้ว เราเห็นสภาพแล้วนี้ เราจะทำงานนอก ถึงตอนนั้นแล้ว ถ้าจะทำจริง ทำจริงเลย แล้วอย่างที่ว่านี้ ตัดการะ มันต้องเด็ดขาดอย่างใดอย่างหนึ่ง

เราอยู่บ้านตาคนะ ลูกศิษย์มาหา หลวงพ่อ.. หลวงพ่อไปดูสลัมในครัวสี ตอนที่มาอยู่กับพวกเรานี้ ไปดูสลัมในครัวสี เราก็ไป พยายามจะเข้าไปนะ ไปถึงก็ไปบอกพวกไอ้.....ว่า ขอเข้าไปดูหน่อยนะ อยากเห็นวะบอกว่า “หลวงพ่อย่าเข้าไปเลย ตากเสื้อผ้ากันดูไม่ได้เลย หลวงพ่อย่าไปเห็นดีกว่า” เราจะเข้าไปโดยพลการนี้ เราก็ไม่ทำหรอก เพราะเราเคารพหลวงตา กติกาของที่นี่ กฎของที่นี่

โยม๑ : ไม่ให้พระเข้าไป

หลวงพ่อ : ถ้าเราเคารพอาจารย์ เราอย่าละเมิดกฎที่อาจารย์ตั้งไว้

หลวงตาบอกว่า พระเรานี้ เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป ก็กรรมวินัยนี้ท่านบัญญัติไว้แล้ว เราไปเหยียบย่ำนี้ เท่ากับเราไม่เคารพครูบาอาจารย์ ทั้งที่เราเดินเข้าไปก็ได้แต่เราไม่ทำ เราไปขอไอ้..... ก็บอกไม่ให้ เราเข้าไปที่กุฏิหลวงตานะ ไปบอกพวก คชค. ที่อยู่ที่นั่น ว่าขอเข้าไปดูหน่อยได้ไหม พวก คชค. บอกว่า หลวงพ่อย่าเข้าไปเลย ถ้าหลวงพ่อเข้าไปนะผมหัวขาดเลย เพราะถ้าหลวงพ่อเข้าไปนะ

โยม ๑ : เมื่อก่อนนี้ท่าน..... เข้าไปบ่อยไป เข้าไปข้างใน เวลาไปหา....กัน

หลวงพ่ : นั่นคือน้ำใจเขา น้ำใจเขากับน้ำใจเรามันไม่เหมือนกัน ใจเขากับใจเรามันคนละใจ

โยม ๑ : ถึงรู้ว่าคนละแบบ

หลวงพ่ : ถ้าใจเราเป็นอย่างนี้เราก้ไปบอกพวก ตชด. ถ้าหลวงพ่เข้าไป ผมหัวขาด เพราะถ้าหลวงพ่เข้าไปปั๊บนะ พวกโยมเขาเห็น พอโยมเขาเห็นต้องไปถึงหลวงตา พอถึงหลวงตา ผมก็ตาย เห็นไหม เพราะเราอยู่บ้านตาดมาตั้งแต่นั้นแล้ว เรารู้ อย่างนี้เรารู้หมด อย่างที่โยมเอ่ยชื่อมาเมื่อกี้ เขาทำกัน เขาเข้าครัวกัน อะไรกันนะ แต่เราไม่เคยทำ เพราะหลวงตาพูดคำไหนแล้วนะ เราจะไม่ก้าวล่วง

ถ้าท่านตั้งอะไรขึ้นมาแล้ว เราจะไม่ก้าวล่วงเพราะนิสัยเราเป็นอย่างนี้ แต่พระไม่เข้าใจ เวลาเมื่อไรไปฟ้องไป ฟ้องหลวงตาว่าทำอย่างนั้นอย่างนี้ มีอยู่ที่หนึ่ง เราอยู่ที่นั่น แล้วเขาก็บอกว่า เราละเมิดว่าอย่างนั้นเลย อย่าเอ่ยชื่อเลย เราเข้าไปหาเขาเลย ไปหาพระกลุ่มที่ว่าเราละเมิด ก็จะไปฟ้องหลวงตากัน เราพูดคำนี้ บอกว่า มันเป็นไปไม่ได้ หลวงตาตั้งคำไหนแล้วเราไม่เคยทำอย่างนั้นเลย เป็นไปไม่ได้

แล้วถ้าจะฟ้องนะ ไป! เรานี่ชวน เราทำทนายพระมาก ไปหาหลวงตากันเดี๋ยวนี้ คือต้องต่อหน้าใจ นิสัยเราจะทำอะไรต่อหน้าไม่มีลับหลัง แต่ไม่กล้า

โยม ๒ : เล่นตลกๆ

หลวงพ่ : โยมนะ เราจะปฏิบัติ คนจะปฏิบัตินี้ เราต้องเป็นสุภาพบุรุษ ถ้าไม่สุภาพบุรุษนะ นิวัตรธรรมกันจิต นิวัตรธรรม อะไรนะ ลังเล วิจิกิจฉา ความสงสัย ความกังวลใจ ภาวนาไม่ได้หรอก แล้วถ้ามีจะทำอะไรกันนะ ชั่วๆ

เราเคยจูมมือพระขึ้นไปหาหลวงตาหลายทีแล้ว สะบัดมือหนีหมดนะ สะบัดมือหนีเลย เก่งแต่ปาก นี่พอทำอย่างนั้นไปแล้วนี่ พออย่างนั้นปั๊ นีที่เวลาหลวงตาท่านพูด เพราะท่านเคารพหลวงปู่มัน ทำอย่างนั้นก็เพื่อให้ท่านทำตาม ถ้าเราไม่เคารพ ไม่บูชา มันเหมือนกับเรากะล่อน เราไปอยู่กับท่าน แล้วเรากะล่อน กะล่อนหลอกตัวเองหรือยัง แล้วจะมานั่งภาวนานะ มีอย่าต่อแหล

ดูหลวงปู่ลิต เมื่อก็เพิ่งดูนี้ ธรรมดาตอนนี้อะไม่ค่อยรับแขก เพราะเราจะดูหลวงตา แต่เมื่อก็ หลวงตาไปผาแดง วันที่ ๘ ใจ เขาเอามาออกก่อน แล้วนี่ๆ เทศน์ตอนเช้า เมื่อก็เห็นเลย หลวงตาท่านเทศน์อยู่นี้ หลวงปู่ลิตท่านไปนั่งอยู่นั้น นั่งอยู่นั้น ไม่เสนอหน้าหรือ ด้วยความเคารพ ด้วยหัวใจนี้ ถ้ามีด้วยหัวใจนะ อย่างนี้นะ หลวงตาท่านถึงไว้ใจท่านไว้ใจเพราะอะไร ท่านพูดคำไหน ท่านทำอย่างไรแล้ว พวกนี้รับประกันได้เลยไม่ย้อนศร ที่ไม่เป็นจิกลาก

แต่ถ้ามีกิเลสนะ ท่านพูดอะไรบ้าง ท่านว่าอย่างนี้ๆ อวดเก่งกว่าใจ รู้ไหมหลวงตา ท่านว่า อย่างนี้ๆ โทษนะ ภาษาเรานะ สั้นสั้น! ใจ มีรู้อะไร โทษนะที่ต้องพูดอย่างนี้ ถ้าไม่พูดอย่างนี้เราไม่อยากพูด พระอย่างนี้เราไม่คบเลย อ้างหลวงตาแล้วจะอวดว่าตัวเองรู้ดีกว่า รู้เหนือกว่า

ประสาเรานี้ เอาหลวงตาเป็นฐาน แล้วตัวเอง ความสำคัญใจ แต่ถ้าเป็นพวกเรานะ หลวงปู่ลิตท่านพูดนะ เราจะซึ่งมาก เวลาท่านมีอะไรนะ ฟังเพิ่นพูดลิต หลวงปู่ลิตท่านพูดคำนี้บ่อยมากเลย ฟังท่าน ฟังหลวงตาท่านพูดลิต ฟังหลวงตาพูดก็จบแล้วใจ เราไม่ต้องมาตีความใจ

แต่พวกนี้ๆ มันชอบตีความ ตีความว่า ดูเหนือกว่า ดูเก่งกว่า ดูรู้กว่า แล้วก็เอาแต่ความเห็นของตัวเอง ถ้าตีความแล้ว ก็เอาหลวงตาเป็นฐานเฉยๆ แต่เอาความเห็นของตัวเองใหญ่กว่าใจ ก็คือ ต้องการนะ คืออยากรู้ อยากทำ อยากเป็นของตัวเองนั้นนะ แต่บอกว่าหลวงตาว่าอย่างนี้ พวกเอ็งไม่เข้าใจ ดูรู้ เอ็งไม่รู้ เกรงกรรมๆ

นี่ด้วยประสบการณ์อย่างนั้นๆ เราถึงจะทำข้างใน เราจะทำของเรา ค่อยๆ ทำของเราไป ให้อย่างที่โยมพูดนะ เข้าใจนะ เสียงก้อง ฟังอะไรนะ ฟังไม่ได้เลยนะ ไม่จริง

โยม ๑ : ฟังไม่มัน (หัวเราะ) ไม่มันเหมือนมาฟังท่านอาจารย์พูด

หลวงฟอ : จะเอาชัดเจน จะเอาอะไรอย่างนั้น มันต้อง..

โยม ๑ : ไม่ค่ะ ไม่เป็นไรค่ะ เขามีเครื่องที่มันดูดเสียงอะไรออก

หลวงฟอ : เดี่ยวๆ เดี่ยวเวลาทำแล้วนะ เพราะเดี่ยวเวลาทำแล้วนะ เราไปแจกนะ เราไปให้พวกพระนะ พระที่เขาอยากนะ เขาบอกว่า ทำไมไม่มีปก ทำไมไม่มีอะไร เหว

กรรมเอ๋ย เดี่ยวๆ เราจะบอกเลย เดี่ยวเสร็จแล้ว เราจะมีเครื่องพร้อมเลย ไม่รีบกลับเนอะ

โยม : ไม่ค่ะ

หลวงพ่ : เขาจะมีปกมีอะไรกันนะ มี ไฉนมันประสาสัมพันธนะ หนังสือเราทุกเล่ม

โยม ๒ : พระอาจารย์แบบนี้ก็ดี ก็ดูเหมาะสมกับเป็นวัดป่า

หลวงพ่ : ๑. เป็นวัดป่า ๒.

โยม ๒ : ถ้ามีโอกาสทำได้ก็ทำ ถ้าเพื่อไม่มีโอกาสหรืออะไรก็.....

หลวงพ่ : เขาถ้ามีปกมีอะไรกัน ประสาเรา ประสาสัมพันธตัวเองใจ ไฉนพวกจักลากมันชอบลามนะ

โยม ๑ : พระอาจารย์คะ อีกอย่างหนึ่งนะคะ ไปๆ มาๆ แล้ว ไฉนมันเสียเร็วกว่าเทพอีก เทพดีกว่าไว้ได้นานกว่า

หลวงพ่ : เทพดีกว่าหรือจริงๆ หรือ

โยม ๑ : เขาแข่งกันนะเสร็จแล้ว แล้วตอนที่ทางบ้านตาต องค์ที่ท่านถือปี่ ขึ้นมานั้น อยากจะกลับมาใช้เทพอย่างเก่า เพราะฉะนั้นมาสเตอร์นี้ไม่เก็บเป็นอย่างนี้เลยมันเสียเร็ว

หลวงพ่ : มาสเตอร์นี้ เราๆ เข้าไป..

โยม ๑ : แต่มาสเตอร์นี้ต้องอัดใส่เทพเอาไว้แทน ใส่คาสเซตเทพ

หลวงพ่ : ไม่! เราใส่ได้เลย ไฉนนั้นนะ ลูกหมูนะ ที่เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์นะ เราเข้าคอมพิวเตอร์หมด เพราะอะไร ของหลวงตามาทูทุกอย่างเราเก็บเข้าคอมพิวเตอร์หมด เพราะอนาคตนะ ถ้าคนมันไม่เห็นคุณค่าไง ประสาเรานี่ พวกเรานี่ ถ้าเราศรัทธาใหม่ เราเห็นคุณค่ามาก แต่ถ้าไปคุ้นเคยจิตซัดแล้วนะ มันจะไม่มีคุณค่า ตอนนี้กำลังห่อกันก็จะมียุคค่า

อนาคตนะ พอครูบาอาจารย์เราล่วงไปแล้วนี้ ด้วยความใกล้ชิด ด้วยความคุ้นเคย มันจะน้อยลง เดียวก็ทิ้ง ฉะนั้นไอ้ข้อมูลหลักของเรานี้ เราเก็บ แล้วถึงเวลานะ เรายังมองอนาคตไปอีกไกล พออนาคตไปมันจะมีปัญหา มันจะมีสิ่งใดอะไรเข้าไปอีกไกล.. ที่มีใช้ไหม มโนมยิทธิ เดียวนะ คณะหมอ คณะอะไร แม่ชีหัวหิน เมืองจันทร์

โยม ๒ : รู้สึกจะหลังจากคณะหมอนิดหน่อย เห็นท่านอาจารย์บอกมาก่อนหน้านั้น มีหมอ จากโรงพยาบาลมาหรืออย่างไร

หลวงพ่ : คุณจิต คณะหมอ แก้อาหารนะ ต้องย้อนไปอีกๆ ในนี้ไม่มี มี.. นี่ไง เจอแล้ว แม่ชีหัวหิน เอาแม่ชีหัวหินมีไหม เอามาเลย ถ้ามีแม่ชีหัวหิน เพราะว่า วันที่ ๕ กรกฎาคม ๕๑ เพราะเรา..เราจะบอกคณะ แม่ชีหัวหินนะ หรือแม่ชีหัวหินข้างล่าง คณะแม่ชีหัวหิน

โยม ๑ : การปฏิบัติเบื้องต้น เอาคณะคุณหญิง

หลวงพ่ : มีไหม ใช่ แค่นี้เอง เอาไปเลยนี้ อยู่ที่นี่ เดียวแจกเลย คนละแผ่น ให้นำไปเลย เราก็ไม่ได้ัดนะ แต่บังเอิญวันนั้น ลูกศิษย์เขาไปชวนกันมา ลูกศิษย์เขารู้จัก เขาไปชวนกันมา เราไปเยี่ยมที่นั่น เราไปพักที่นั่น แล้วไปเทศน์ที่นั่น

โยม ๒ : ยังเป็นแม่ชีอยู่หรือคะ

หลวงพ่ : ยังเป็นแม่ชีอยู่ แล้วเขาพามาหาเรา เขาบอกประวัติเขา เขาเล่าให้ฟังเองนะ แล้วน่าสงสารมาก

เขาบอกว่า เขาทันอาจารย์สิงห์ทอง อยู่กับอาจารย์สิงห์ทองก่อน พออาจารย์สิงห์ทองเครื่องบินตก ก็ไปอยู่กับหลวงตาพักหนึ่ง แล้วไปอยู่กับอาจารย์จันทร์เรียน ออกจากอาจารย์จันทร์เรียนปั๊บ เขาไปอยู่ในหอยคนน้ำ “หอยคนน้ำบับบัว” โทษนะ อย่างที่โยมพูดนะ ถูก ถ้าไม่ใช่พระอรหันต์ทำไม่ได้

ไอ้หอยคนน้ำบับบัวนี้ มันทำผิดใจ ทำผิดหมายถึงว่า ไปเอาหนังสือหอยคนน้ำบับบัวมา นี่เราก็อ่านอยู่ หนังสือหลวงตาเมื่อก่อนนี่เราจะอ่านทุกเล่มนะ หอยคนน้ำบับบัวบอกว่า มีนักปฏิบัติผู้หญิงใจ ที่ไปถามหลวงตาว่า นี่จิตเฉยๆ แล้วจิตมันดีนี่

แล้วไปถามหลวงตาว่า ถูกไหม หลวงตาบอกว่า ถูก นี่ดีนะ ในหนังสือนั้น หลวงตาตอบพร้อมใจ “นี่ดีนะเป็นคฤหัสถ์ ถ้าเป็นบรรพชิต เราจะดีให้หลงทิศเลย” เขาบอกเขาไปคูจิต แล้วจิตเขานิ่งไง จิตเขานิ่งคือสมณะ หลวงตาบอกว่า ถ้าเป็นพระนะ เราจะดีให้หลงทิศ

ดีให้หลงทิศ หมายถึงว่า จะพยายาม เหมือนที่หลวงปู่มั่น ดีท่าน ว่าเศษเนื้อติดฟันติดสมาธิแล้วมันไม่มีความสุขนะ เพราะท่านมีประสบการณ์ในการติดมาแล้ว ท่านก็จะอ้อๆ อัดเพื่อจะให้พลิกออกมาเป็นปัญญา แต่เพราะเป็นคฤหัสถ์ ท่านก็บอกว่า ดีนะเป็นคฤหัสถ์ ถ้าเป็นพระเราจะดีให้หลงทิศเลย

คือว่ามันมีส่วนหนึ่ง มีลูกส่วนหนึ่ง ส่วนหนึ่งก็ทำให้ใจสงบได้แค่นั้นเอง แต่เพราะหนังสือมันออกไป พอหนังสือมันออกไป คนตีความ แล้วแม่ชีเขาเล่าให้ฟังเองว่าเขาอ่านหนังสือเล่มนี้ พออ่านหนังสือเล่มนี้ปั๊บ แล้วเขาก็ตามหา ตามหาผู้หญิงปฏิบัติคนนั้น จนเจอ พอเจอปั๊บ ใครเป็นอาจารย์สอน ดร.นะ อาจารย์....นั่นนะ เขาก็เลยตามไป อาจารย์เป็นลูกศิษย์หลวงปู่ดูลย์

โยม ๑ : หลวงปู่ดูลย์ อ้อ! คนนั่นเอง ที่ชอบเขียนอะไรนั่น....

หลวงพ่ : ไซ้ คูจิต

โยม ๑ : อันนั้น ความจริงหลวงปู่ดูลย์บอกว่า พอมีปัญหาปั๊บ ต้องให้พระอรหันต์แก้ เขาเคยไปบ้านตาต แล้วรู้สึกเขาไม่ฟัง เพราะเขาคิดว่าเขาสำเร็จแล้ว

หลวงพ่ : ไม่ฟัง.. เราเคยคุยกับเขาแล้ว ก็เราไปคุย.....

โยม ๑ : อะไรนั่นเปล่า

หลวงพ่ : พวกนี้จี๋ดินหมด

โยม : (หัวเราะ) อาจารย์ฯ

หลวงพ่ : นื่องค์หนึ่ง ที่เราพูดๆ ไขว่เยอะมาก แก่เรื่องคูจิต เพราะอะไร เพราะเขาไปพูดให้หมอดูใจ หมอมาหาเราเยอะมาก เราบอกว่า พวกนี้ เราจะพูดนะ เดี่ยวจะพูด

นะ ขอแทรกนิดเดียว เราอธิบายนะว่าพระพุทธเจ้าสอนปัญญาวิมุตติ เจโตวิมุตติ แต่ของเขามีกว่า จิตนี้เป็นธรรมดา ทุกอย่างเป็นธรรมดา เขาจะสอนธรรมดาวิมุตติ

โยม : โอ้โฮ! (หัวเราะ)

หลวงพ่ : ธรรมดาวิมุตติ ไม่ต้องทำอะไร อยู่เฉยๆ ธรรมดานี้วิมุตติ มันเป็นไปได้หรือ

อันนี้ คุณอันนี้แล้วย้อนกลับมาก่อนเดี๋ยวกลัวจะลืม พอย้อนกลับมานี้ พอเขาไปที่นั่นปั๊บ แล้วเขามาหาเรา นี่เขาเล่าประวัติก่อน เรายิ่งสงสัยมาก เราก็ให้เขาพูดเลย เขาบอก เขาไปอยู่กับอาจารย์สิงห์ทอง ไปอยู่กับหลวงปู่จันทร์เรียน สร้างกุฏิไว้ที่นั่นเลย เขาบอกนั่งที่ ๙-๘ ชั่วโมงนี้ เขาไม่ไหว แต่ถ้ามาจุติแล้วมันสบาย เราก็ไล่ไปแล้ว “สบายอย่างไร” เขาก็บอกเป็นอย่างนั้นๆ เราก็บอกเป็นอย่างนั้นๆ ปั๊บบ มันชั่วคราวยะไหม เหตุผลนี้จนเราหมดเลย

แล้วอย่างที่ว่า เราบอกเป็นสุภาพบุรุษนี้ เรานี้ให้ลูกศิษย์เอาเทปไปให้เขา คือเราคุยกับเขา แล้วเราเอาเทปมา เพื่อเป็นประโยชน์กับสังคม เขาต้องรับรู้สิทธิของเขา เราก็ไปให้เขา เขาคงฟังเสร็จแล้ว เขาก็คงเอาเทปไปให้ ดร.ฟังด้วย เราเข้าใจ เพราะ ดร. เขาไม่รู้หรือว่า เราเคยเจอกันแล้ว

พ่อพระ.....นะ พระ.....นี้ เขาขอร้องให้เราไป เราไปฟังหมดแล้ว เขาพูดไปหมด เขามีกว่าใช้ปัญญาแล้ว เราพยายามจะพูดกันว่า ปัญญาอย่างนี้เป็นโลกียปัญญา คือปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาอย่างที่พวกนี้ใช้นะ พวกนี้ ปัญญาอบรมสมาธิ คือปัญญาโดยสัญชาตญาณ สิ้นสุดของมันคือการปล่อยวางเท่านั้น แกบอกใช้ปัญญาแล้วๆ

ด้วยความสงสัยของเราละ เขาบอกว่า หลวงปู่ดูลย์สอน “ให้จิตรู้จิต” ก็บอกใช่! หลวงปู่ดูลย์สอนให้จิต จิตของหลวงปู่ดูลย์หรือรู้ของหลวงปู่ดูลย์นี้ คุณแบบผู้บริหารจัดการองค์กร แต่พวกเราเข้าใจกันว่า คุณแบบนักการภารโรงหน้าองค์กรนั่น คือคุณเฉยๆ นี่คำสอนของพระผู้ใหญ่ พระที่ปฏิบัติเข้าใจแล้วนี่ คำพูดของท่านมันหลากหลาย มันตีความได้กว้างขวางมาก

แต่เราด้วยความคิดความรู้ของอวิชา ความรู้ของเรา ความใคร่ครวญของเรา เราไปดูรูปแบบนักการภารโรง มันคนละอันกันเลย เราอธิบายให้เขาฟังไง เขาเอะใจอยู่ เขาจนด้วยเหตุผล เขากราบเลย เราพยายามจะพูดให้เขาได้เอะใจ ถ้าเอะใจ มันสะกิดใจนี้ เขาจะได้แก้ไขไง เราถึงไม่พูดแบบทำให้เขาจนเต็ม

โยม ๒: แล้วทำไมท่านอาจารย์ไม่พูดเจาะลงไปตรงๆ

โยม ๑: ไม่ได้ เพราะบางคนมันมี บางทีปัญญาเขาไม่ถึง

หลวงพ่ : ไม่! ไม่! ความเข้าใจผิดของโลกเป็นอย่างนี้หมด เพราะเราคุยกับนักวิชาการเยอะมาก นักวิชาการเขาต้องการอย่างนี้ เจาะตรงๆ เลย ยิ่งเจาะตรงๆ ไป ยิ่งไปสร้างทฤษฎีมานะเขามากขึ้น

โยม ๒: พระพุทธเจ้าท่านก็เหมือนคนธรรมดา เวลาที่ท่านจะสอน ท่านว่าคนนี้จะรับได้ไหม ท่านถึงจะสอน

หลวงพ่ : คำว่ารับได้ไม่ได้นี้ มันอยู่ที่บารมี อยู่ที่วุฒิภาวะของจิต คนถามมากมายแล้วเรา เมื่อก่อนเราก็กะลใจว่า ทำไมหลวงปู่มันปล่อยให้หลวงตาติดสมาธิ ๕ ปี โทษนะ ด้วยวุฒิภาวะต่ำด้อยของเรา ที่เราใคร่ครวญของเราเอง

ถ้าหลวงปู่มันโต้แย้งหลวงตาตรงนั้น ทีนี้หลวงตาท่านติดอยู่ ท่านเข้าใจว่าตรงนี้คือ นิพพาน ถ้ายังบอกนะยังยึด เพราะอะไร เพราะเรารู้จริงเห็นจริง หลวงปู่คุณของท่านพูดถูกนะ เราเห็นนิมิต เห็นจริง แต่สิ่งที่เห็นนั้นไม่จริง ขณะที่เรารู้ว่ายึดนี้ เรารู้ว่าเราจริง แล้วอาจารย์นี้ เหมือนเด็กเลยมันกำลังเล่นของเล่นอยู่นะ แล้วจะไปดึงมือออกจากของเล่นเด็กนะ เด็กคนนั้นจะร้องไห้ไหม เด็กคนนั้นมันจะตีโพยตีพายไหม เจาะเข้าไปนี่ เจาะเข้าไปนะ เขาตายหมด เหตุผลเขาสู้เราไม่ได้หรอก แต่! แต่เขาเกิดทฤษฎีมานะขึ้นมาละ

กรณีอย่างนี้เรามาเทียบกับกรณีของเรา กรณีเรา เราขึ้นไปหาหลวงตาที่บนกุฏิ ตอนนั้นเหตุการณ์คล้ายๆ กันเลย มันว่างหมด มันว่างหมด พอขึ้นไปก็.. เวลาท่านเทศน์ท่านพูดอย่างนี้ มันถึงทำให้สะเทือนใจใจ อย่างที่ว่า นิสสัยเราสะเทือนใจ

“เทศน์สอนมานี้ เทศน์สอนมานี้ เห็น้อยยากมากมาย เราอยากฟังลูกศิษย์พูดนะว่าใครภาวนาเป็นไม่เป็นขึ้นมา เราไม่เคยได้ยินเลย”

ท่านพูดล่อ ไอ้เราก็ แหม! ขึ้นไปที่กุฏิ พอขึ้นไปอยู่ที่กุฏิแล้วเราก็หมดใจ ตอนนั้นมันว่างหมด อะไรหมด ก็ขึ้นไป เข้าใจว่าเด็กๆ ความรู้สึกของเด็กๆ ใจ ต้องได้รับคำชมเชย

พอขึ้นไปนะ ไปถามปัญหา ท่านไล่เลย ไ่ลงกุฏิเลย ท่านถืบตกลงมาเลย พอท่านถืบตกลงมา มันก็คิดนะ มาคิดกลับมาั่งที่ร้าน ขึ้นไปหาตอนทุ่มกว่า พอหัวค่ำเข้าหาท่านได้ พอกลับลงมาประมาณทุ่มกว่า กลับมาที่ร้าน

ตอนนั้นภาวนาเ้้มมาก นั่งสมาธิเลย ว่างหมดเลย ว่างหมดเลย ผลประโยชน์มันดีมากเลย ทำไมท่านไม่ถามสักคำ ทำไมท่านไม่พูดสักคำ ทำไมท่านถืบตกลงมาเลยละ เสียใจๆ เสียใจมากๆ เสียใจมากๆ เสียใจๆ

ตอนนั้นความเข้าใจของเรานะ พอขึ้นไป ว่างหมดไม่มีอะไรเลย นี่มันหลงตัวมันเองใจ พอขึ้นไปแล้วลงมานี้ ท่านถืบตลงมาี้ ว่างหมดแล้วเสียใจมันอยู่ที่ไหน เสียใจๆ เสียใจ ขณะเสียใจมันเสียใจออกนะไม่เห็นหรือก เสียใจๆ

ประมาณ ๔ ทุ่ม ๕ ทุ่มนะ เกือบตี ๑ แล้วนะ สติมันเริ่มฟื้นมาๆ เสียใจๆ เสียใจ พอมันจับ เห็นไหม ที่หลวงปู่ดูลย์สอน เห็นไหม จิต “ดูจิตจนจิตเห็นอาการของจิต” แต่ถ้าดูออกไป ทุกอย่างเป็นเราหมด เราจะไม่เห็น พอมันเสียใจถึงที่สุดแล้วนะ สติมันทันปั๊บ

“เสียใจคืออะไร? ขนลุกหมดเลย เสียใจคืออะไร?”

ไหนเอ็งบอกว่าว่างหมดใจ ไหนเอ็งว่าไม่มีใจ เสียใจมันก็เป็นเวทนา จันซ์ ๕ มันจันซ์ของจิตนะ พอจับเวทนาได้ปั๊บ มีความสุขแล้ว โทษนะ โอ้โฮ! มันพริบนะ มันขึ้นนะ

“โอ้โฮ! มันตื่นตันสุดหัวใจนะ ลูกขึ้น คุณจะกราบหลวงตา ร้อยหน คุณจะกราบหลวงตา พันหน คุณจะกราบหลวงตา หมื่นหน”

ถ้าหัวค่านั้นๆ ท่านได้แย้งมานะ โทษนะ คุณจะเตรียมสู้ เพราะเราสู้ของเรามาเตรียมสู้ละ ถ้าบอกคิดนะ ถึยงฉิบหาย วันนี้ๆ กุฏิแตกแน่นอน วันนี้ได้เสีย ถ้าท่านแย้งมา คุณนเต็มทีเลยละ เพราะมันอาจหาญเต็มตัว ท่านถืบลงมาเลยละ

กรณีอย่างนี้ พอมันจับได้อย่างที่โยมพูด ไซ้ พอมันจับได้ ถ้ามันจับผู้ร้ายไม่ได้ พอมันจับได้ปั๊บ แค่อึดเห็นอาการของจิต แค่อึดจับ จับกิเลสได้นี้ หลวงตาจะสอนว่า การขุดคุ้ยหากิเลสอย่างหนึ่งไซ้ใหม่ การวิปัสสนาอย่างหนึ่ง การหากิเลสไม่เจอ วิปัสสนาอะไร เรายังปีนไปบนอากาศไปโดนใคร แต่ถ้ามีเป้าปั๊บ ถ้าจับเป้าได้ เห็นเป้าได้จะยิงโดนเป้า

ฉะนั้นเราจะย้อนกลับมาที่หลวงตานี้ คิดอยู่ ๕ ปี

“มหาจิตเป็นอย่างไร” “ว่างครับ สบายครับ”

“จิตเป็นไง” “ว่าง ครับผม”

รอ วุฒิกวาระ สัมโพชนงค์ สัมโพชนงค์ ๗ พละ อินทรีย์ ความพร้อม โอโฮ! อนาคตังสญาณหลวงปู่มั่นนี้ไม่ธรรมดา พอถึง ๕ ปีนี้ กลมกล่อม จินตมันเหมือนกับสมัย ทำไมพระพุทธเจ้าเทศน์ธรรมจักรให้ปัญจวัคคีย์ ทำไมไม่สอน เทศน์ธรรมจักรให้ปัญจวัคคีย์เลย เพราะพร้อม ดูความพร้อม พอพร้อมปั๊บแห่เลย

“มหาจิต เป็นไง” “ดีครับ”

“ดีบ้าเหอ!!!”

ไล่เลย พอไล่มันกระตุกเลย เกียงเลย หลวงตาเกียงเลยนะ

“อ้าว ถ้าไม่อย่างนั้น สัมมาสมาธิของพระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน มรรค ๘ อยู่ที่ไหน เกียงนะ

“อ้าว สัมมาสมาธิของพระพุทธเจ้าอย่างหนึ่ง” ต้องให้ชัดเจน ไม่ซัดไม่ลง

“สัมมาสมาธิของท่านอย่างหนึ่ง สัมมาสมาธิของพระพุทธเจ้าไม่มีกิเลส สัมมาสมาธิของพระพุทธเจ้าสะอาดบริสุทธิ์ สัมมาสมาธิของท่านพร้อมด้วยอวิชชาของท่าน หม่นหมองไปด้วยอวิชชาด้วยกิเลสตัณหาของท่าน”

เกียงมาสิ เกียงมา ต้องอัดทีละข้อ ต้องอัด อัดให้เข้าจนมุมเลย พอกิเลสมันจนมุม พอจนมุมปั๊บนี้ ตัวเองก็ชวนขวยหาทางออก พอเข้าไปๆ พอเข้าไปให้ออกปั๊บ พอจิตมันสงบปั๊บนี้ “จิตเห็นอสุภะ ถ้าขั้นนั้น ก็ขั้นอนาคามรรค” ตอนนั้นหลวงตาได้ ๒ ขั้นแล้ว ตอนที่คิดนั้นได้ ๒ ขั้นแล้ว “ขั้นแรกหมายถึง นั่งตลอดรุ่ง” พอนั่งตลอดรุ่งท่าน

ขึ้นไปเลย พอขึ้นไปบอก เวทนาชาคนอย่างนั้น พอใส่มา ท่านบอก โอ๊ย เหมือนหมาเห่าเลย พอชม เพราะอะไร เพราะมันเป็นจริง

แล้วพอนั่งครั้งต่อไป นั่งต่อไป จิตมันคืนสู่สภาพเดิมของมัน “กลายเป็นโพธิ จิตเป็นกระจกใส” คิดเพราะคำชม คำชมนี้ แล้วพอจิตมันขาด มันว่างหมด ก็ขึ้นไปรายงาน ท่าน รายงานท่านว่านี่

“เป็นอย่างนั้นเลย ว่างหมด”

“เป็นเหมือนเราหลายๆ เป็นเหมือนเราที่ถ้ำสาริกา ที่ถ้ำสาริกา พอจิตเรารวม ราบ เป็นหน้ากลองเลย นี่ก็ราบเป็นหน้ากลองเลย พอชมปั๊บ ภาวนาขึ้นมาแต่ละชั้นมันยังเป็นเด็กอยู่ พอได้รับคำชมปั๊บ แล้วมันมีความสุขในอันที่มันปล่อย ก็ไปถามอีก เพราะอยากได้อย่างนี้

“มันจะบ้าเหวอ มันก็ได้หนเดียวเท่านั้นแหละ”

คนเรานะ ทำอาหารสุก ขณะที่ทำอยู่ก็ทำได้ทั้งนั้นแหละ แต่ขณะสุกต้องหนเดียว ขณะจิตต้องครั้งเดียวเท่านั้น พอกิเลสขาดแล้วคือขาดเลย นี่ก็ดีกว่าครั้งเดียวเท่านั้นนะ พอครั้งเดียวเท่านั้นมันจะไม่มี ๒ อีกไง ก็เลยคิดเลย

โอ้ เราจะจับคำสอนของครูบาอาจารย์ แล้วท่านจับเทคนิค แล้วเวลาสอนนี้ มันคิดอย่างไร คำพูดอย่างนี้ ทำไมไม่จี้เข้าไป จี้เข้าไปเสียเลย ยิ่งเกิดทริฐิมานะว่าถูกถูก แทนที่ว่ามีโอกาสจะได้เปลี่ยนแปลง กลับไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย เพราะมีทริฐิมานะ เพราะกิเลสมันหนุนใจ โอ้ แก่จิต หลวงปู่มันพูดซึ่งมาก

“พระที่ปฏิบัติแล้วนี้ ผู้เฒ่าจะแก่วะ ผู้เฒ่าแก่แล้วนะ ถ้าผู้เฒ่าตายไปแล้วนี้ คนแก่ จิตมันหายากนะ”

“ไม่เป็นพูดไม่ได้ ไม่เป็นแก่ไม่ได้” คำถามนี้ เราฟังวิทยุหลวงตาตลอดมา เราบอกเลย คนถามปัญหานี้คิดทั้งนั้นเลย เมื่อก่อน ก่อนหน้านี้ เกือบ ๒-๓ ปีมาแล้ว เราบอก.....ภาวนาไม่เป็น

โยม : ไช้

หลวงพ่ : เราไม่เคยเจอหน้าเขา เราไม่เคยเห็นตัวเขา เพราะคำถามของเขา “ว่างเลย
ครับ ว่างเลยคะ ไม่มีอะไรเลย ว่างสบายมากเลยคะ” “แล้วพิจารณากายอย่างไร” อีก ๕
เดือน ๖ เดือน ก็มา “ว่างเลยคะ ว่างเลย” “แล้วพิจารณากายอย่างไร” พิจารณากายไม่เป็น

โยม ๑ : เขาเริ่มต้นมาแต่สมาธิใหม่ เขาเริ่มต้นตั้งแต่ไม่มีสมาธิ หลวงตาไปจับเขา
เข้าอานาปานสตินะ ตอนแรกเขาบอกในที่นี้ พวกเทวดาที่เขาเข้ามาจากอินโดนีเซีย บอก
ว่าไม่ต้องภาวนาหรืออยู่เฉยๆ แล้วก็ตอนนี้ก็จะสำเร็จไปแล้ว

หลวงพ่ : นี่ไงๆ คำอย่างนี้ มันก็จะหลอก

โยม ๑ : นี่ แล้วท่าน..... ยังเชื่อเขาเลย เราก็เลยนึกถึงว่า แล้วท่าน..... เป็นไงล่ะอย่าง
นี้

หลวงพ่ : เราไม่เชื่อหมด พวกนี้เราไม่เชื่อหมด เพราะอะไรรู้ไหม ถ้าคนเป็นนะ ฟัง
ทีเดียวก็นึกออก คำถามนี้มันบอก โยมไปหาหมอ โยมเจ็บไข้ได้ป่วย โยมต้องพูดตามความ
จริง เขาพูดออกมาล่ะ นั่นวุฒิภาวะของเขา ก็นั่นของเขามีเท่านั้น เราฟังคำถามนะ ทีแรก
นะเราก็ชื่นชมไปกับเขา เพราะเขาเห็นนุ่นเห็นนี้ เราก็ชื่นชมนะ

แต่พอฟังไปฟังมา ไอ้มันภาวนาไม่เป็นนี่หว่า มันวนไปวนมา อยู่ทีเก่า ถ้าคน
เป็นนะ เรายกขาให้หยาแล้วนี่ เราจะรักษาใช้ทีละเอียดย่อยไปอย่างไร เราปวดหัวตัวร้อน
นี่เราหายแล้ว แล้วต่อไปเราจะทำอย่างไรให้ร่างกายของเราแข็งแรงขึ้นมา มันเป็นขั้นๆ
ขึ้นไป เราหายแล้ว เราไปบอกหมอว่า เราหายแล้ว แต่ทำไมยังปวดหัวอยู่เลย ยังมีนุ่นๆ
ร่างกายใช้ยังขึ้นอยู่เลยนะ อ้าว แล้วมันหายได้ไง

คำถามนั้นนะ กลับไปนะไปบอกอาจารย์..... นะ นี่ฝากเลยนะ นิ่งานนะ กลับไป
บอกอาจารย์..... ว่า พระสงฆ์ฝากมา ให้ไปเอาปัญหาถาม-ตอบของหลวงตาเล่มปกขาวนะ
ปัญหาถาม-ตอบของหลวงตา หนังสือปัญหาถาม-ตอบ บอกอาจารย์..... ว่า เราขอ ให้เอา
หนังสือเล่มนั้นมาอ่านออกอากาศ หนังสือตอนถาม-ตอบของหลวงตาเล่มแรกนะ

โยม ๑ : ปัญหาตามคำถามคำตอบเล่มแรกที่หนาๆ ที่พิมพ์เล่มใหญ่ๆ ไซ้ไหมคะ

หลวงพ่ : ไซ้ นั่นนะเนื้อหาสาระชัดเจนมาก

โยม ๑ : ไข่ๆ บางอันดี

หลวงพ่ : ดีมากๆ บอกเลย บอกอาจารย์..... บอกว่าเราฝาก

โยม ๑ : คำถามคำตอบของท่านนั้นคมมากเลย

หลวงพ่ : ไข่

โยม ๑ : อย่างเช่น มีคนไปถาม คือท่านยังมีเวลาไ้คะ คือคนไปถามบอกว่า เออ ท่านอาจารย์ได้ธรรมะขึ้นใจ ขอให้ข้าพเจ้าได้เห็นดั่งนั้นเทอญ แล้วก็ขอข้าพเจ้าถึง นิพพานด้วยเทอญ อะไรอย่างนี้ ท่านบอกว่า เชิญคุณแขงหน้าไปไ้เลย (หัวเราะ)

หลวงพ่ : นี่คำถามอันนั้นนะ มันเป็นคำถามที่คนถามนี้ ถามแบบเราเลยนะ ถาม โดยส่วนตัวๆ แต่พอมานี้มันเป็นบทเรียนเรานะ ต่อไปเราจะมีเว็บไซต์แน่นอน เราจะมี เว็บไซต์ ทุกอย่างเลย ทำอย่างนั้น เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเป็นหลักให้ศาสนาไ้ กลับกรอง ให้ศาสนาไ้แสดงออก

นี่เขาถาม คำถามพอมิเว็บไซต์ เขาถามผ่านเว็บไซต์เข้ามานี้ เขาพูดผ่านมา มันชัก กันไม่ได้ แล้วถ้าเกิดเขาจะดูหนังสือ เขาเขียนมานี้ มันไม่ใช่ความจริงหรอก แล้วคำถาม นั้นมันไม่เ็นความจริง ถ้าพอมาย่างนั้นปั้บนี้ เดียวนี้ถาม-ตอบหลวงตานี้มันเป็นเรื่อง นิยายธรรมะ แต่ไ้ที่เล่นนั้นนะ มันเป็นธรรมะ เราคิดตลอดเวลา เราฟังถาม-ตอบ ที่ถาม นะ มันอี๊ดอัด

โยม ๑ : แล้วคนอ่านมันก็ยังไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไร

หลวงพ่ : ไม่รู้

โยม ๑ : วรรคตอนอะไรก็ยังไม่ถูก เวลาจะพูดจะอ่านอะไร

หลวงพ่ : แล้วทำไมไ้ถาม-ตอบของเรา ถาม-ตอบเล่นนั้นนะ ถ้าอาจารย์..... เอามา อ่านออกอากาศ นี่มันจะแสดงออกถึงกึ๋นของหลวงตา อ่านหนังสือเล่มนั้นออกไปนะ กึ๋น ของหลวงตา คือคำตอบของหลวงตานี้ มันจะเชิดชูธรรมะของพวกเรามาก หนังสือดีๆ ของดีๆ ของเรา ในบ้านตาคนี้เยอะมากเลย แต่ใช้ไม่เป็น ไม่รู้จักใช้ แล้วนี้ แล้วจะฝาก ฝากไปบอก ให้บอกอาจารย์ให้ช่วยอย่างนั้น อาจารย์สั่งอย่างนั้น

โยม ๒ : ไม่มีใครกล้าบอกไง

หลวงพ่ : เราฝากไป บอก เราบอกหลายเรื่อง บอกว่า ไอ้พวกธรรมบทธะไรพวกนี้ ไม่ต้องเอามาอ่าน

โยม ๑ : โอ๊ย เพราะอะไรรู้ใหม่ พอไปตามถึงว่า ท่านอาจารย์ไปเอาอะไรมา อ่านนะ เอามาจากหนังสือเล่มไหน ไปขอคนที่เป็นปริยตินะนะค่ะ เอามาอ่าน

หลวงพ่ : โทษนะ

โยม ๑ : เพราะฉะนั้น บางตอนที่เรารอ่านแล้วฟังก็รู้ว่ามันไม่ใช่

หลวงพ่ : ไม่ใช่ เราบอกว่าอย่างนี้ เราส่งไปแล้วรู้สึกว่าจะมีขึ้นมาเขาทำไว้ดีทำไว้ดีตรงไหนรู้ใหม่นี่เขาไปจับวรรคทองของหลวงตามาออกอากาศนี้ เรา บอกให้ทำอย่างนั้น วรรคทองของหลวงตานี้ วรรคทองหลวงตา เวลาท่านพูดนี้ ทั้งกลั่น บางทีบางวรรคบางตอนนี่มันจะกินใจมาก ตัดตรงนั้นนะ แล้วอ่านเสียงเพราะๆ ออกอากาศ แล้วรู้สึกว่ามันจะมีขึ้นมาบ้าง เราส่งไป แล้วเพราะอะไรรู้ใหม่ นี่พระอรหันต์ พูด ออกมาจากธรรม อย่าไปเอาตำรามาพูด ตำรานี้มันควรกับปริยติ มีคนนะ

โยม ๑ : แต่ว่า บังเอิญนะค่ะ อันนี้มันโดยบังเอิญไอ้ธรรมบทของท่านอาจารย์..... นี่ คือตอนแรกท่านอ่านสำหรับให้ครูโรงเรียน ครูโรงเรียนบ้านตาคนี้

หลวงพ่ : ไม่! ไม่! ไม่! ไม่! อยู่ทีวุฒิภาวะของคน ก็นะเขามีเท่านั้น

โยม ๑ : ก็ถูกค่ะ แต่ว่าไอ้จุดประสงค์ที่อ่านตอนแรกไม่ใช่เอามาออกอากาศอย่างนี้ แล้วเขาจะเอาไปให้เด็ก

หลวงพ่ : ก็น่า มีเท่านั้น เรารู้จักดี เรารู้จักพวกนี้ดี อยู่ด้วยกันมา เรารู้จักพวกนี้ดี ว่า อย่างที่พูดเมื่อกี้ว่า อาจารย์.....นี่ เรารู้จักพวกนี้ดี เพราะอยู่มาด้วยกัน ก็น่ามีเท่าไรรู้ ทีนี้ พอ คนกั้นมันไม่มี พอกั้นไม่มีปัจุบันนี้ ทิฐิमानะมันมี หัวใจมันมี การแสดงออกมานะพิศ โลกๆ ต้องคำว่าโลก โลกเป็นใหญ่ นี่เราจะพูดตรงๆ นี่ เรารู้พวกนี้อายเรามาก เราจะไป หาใคร เราไม่หาใครหรอก เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะตอนอยู่บ้านตาคนะ เขามองเราเป็น อะไรรนะเป็นเศษเดนนะ เพราะตอนอยู่บ้านตาคนะ เรานี้เหมือนกับเศษไร้ค่าเลย เพราะ

มันจะภาวนาอย่างเดียว แล้วพวกนี้อยู่ด้วยกัน ตอนนี้พวกนี้จะหันกลับมาหาเรานี้ยาก พอสมควร ก็มันต้องทำใจ ตอนที่อยู่บ้านตาครานี่เหมือนเศษเดนคนเลยนะ

โยม ๒ : ท่านอาจารย์ฯ ถูกอัดมาเยอะเลย

หลวงพ่ : อีมันภาวนาอย่างเดียว

โยม ๒ : ไซ้ลิกะ แต่ว่าถูกรอบข้างอัดชะติดข้างฝาเลย

หลวงพ่ : นั่นละ ฉะนั้นเขาจะพูดอะไรกับเราตอนนั้นะ เราเห็นว่าพวกนี้ทำใจยากน่าดูเลย แต่ตอนนั้นนะ เขามองผิด เขามองผิด เราถึงเครพหลวงตามาก หลวงตาท่าน ถ้าประสาเรานี้กับเรานี้ะ โห! กลางศาลานี้ ค่าเช่าค่าเย็น เราโดนค่ากลางศาลาวันหนึ่ง ๓ รอบ ๔ รอบ

โยม ๒ : (หัวเราะ) ทดสอบ

หลวงพ่ : อี! มันเป็นเทคนิค ท่านสอนเราอย่างนี้ พวกไอ้เส็งพวกอะไรนี้ เส็งบ้านตาคณะ เส็งสูงๆ นะ เส็งเจ๊กนะ บางที เส็งมากุยกักับเราเลยนะ แบบว่าเพื่อนกันนะ พุดเล่นนะ “แหม! วันนี้นึกว่ากูจะไม่ได้กินข้าวแล้ว” เพราะหลวงตาค่าเราอยู่ไง บอกวันนี้นึกว่ากูไม่ได้กินข้าวแล้วมึง ค่าเราทั้งวันนะ “แหม! โชคดีจับหายได้กินข้าว” เขาเหยให้พรไป ให้พร แล้วท่านประสาเรากำลังภาวนาอยู่ เทคนิคของท่าน เพราะอารมณ์มันยึดความรู้สึกของตัว “ยถา วาริวหา” ท่านซักทีละตัว ก็ท่านตั้งใจให้ผิด โยมจะท่องมาดิ ขนาดไหนละ ไปไม่รอดหรอก

คือท่านจะซักทีละตัว ยะ หรือ ยัด ผิดอยู่ ๒ ตัว ยถา กะ ชันตุ หรือ ฉะตุ ชันตุ ชันหรือฉะ ฉะตุ หรือชันตุ อู๊ย! ไล่ทีละตัว ผิด ๒ ตัว พอผิด ๒ ตัว ไล่เลย ไล่เลยต่อหน้าเลย โอ้ คนเต็มเลย “ไอ้พระจีเกียจ ไอ้พระโง่ ไอ้พระไม่เอาไหน เดียวใคร พระหมู่เอาหนังสือไปให้มันท่องนะ ไอ้พระไม่เอาไหน มันจีเกียจ จีคร้าน”

ไอ้เราแปลกะนะ นั่งฟัง มันคิดในใจ จีเกียจตรงไหน เนสซชิกไม่กินข้าว เคนจกรรมทั้งวันทั้งคืน เคนทั้งวันทั้งคืนเลย ๗ วัน ๗ คืนนะ มันจีเกียจตรงไหน มันจีเกียจอย่างไรละ ท่านก็ไล่ละ ไอ้นี้ก็รับ รับผิดชอบเลย พอฉันเสร็จ อะไรเสร็จลงมา ไอ้เส็งก็ล้อเล่น เพื่อนกันไม่เป็นไรหรอก ล้อเล่นก็สนุก กลับเข้าทางจกรรม พอเสร็จแล้ว นี่เราได้

เทคนิคมาเยอะแยะแล้วนี่ โอ้โฮ ท่านให้มาอาวุธเต็มไปหมดเลยนะ โอ้ ทั้งสี่ ทั้งค้อน เต็มไปหมดเลย เข้าทางจงกรมเลย ท่านว่าด้วยเหตุผลอะไร ท่านพูดอย่างไร แล้วเราเป็นอย่างไร โอ้ ไล่กันอยู่หลายวันนะ นี่ไม่ทันกันหรอก

อย่างที่โยมพูดนะ จี๋เข้าไปๆ ไม่มีทางนะ นี่ขนาดว่า ให้ ท่านให้เราแล้วนะ ยังรับไม่เป็นเลย ยังไม่รู้ว่าใช้อย่างไร แล้วโยมบอกให้จี๋เข้าไป จี๋เข้าไปก็ตาย พอท่านให้มาปั๊บ เข้าทางจงกรม วันนั้นเดินจงกรมอยู่หลายวันนะ พอมันปึง โอ้โฮ! จี๋เกียจอย่างนี้เอง อย่าถนอมอารมณ์ของตัวเอง อย่ายึดความคิดความเห็น มันไม่พลิกใจ

โยม ๑ : ต้องให้พร่อง.....

หลวงพ่ : โอ้โฮ! พอมันปล่อยนะ อ้อ! โอ้ห่า! แม่่งจี๋เกียจ แค่นี้ มันก็เหมือนมหายาน สว่างโพล่งนะ เห็นคนมาหามาก ทางลัดสั้น แค้ก้าวข้ามประตู ภูก็บอกไอ้แค้ก้าวข้าม ประตูก็เหมือนที่หลวงปู่มนสอนนี้แหละ ช้างกระดิกหู งูเลบลิ้นนะ แต่กว่ามันจะกระดิกหูได้ กว่ามันจะเลบลิ้นได้ เหนื่อยชิบหายเลย

ไอนี้กว่ามันจะสว่างโพล่ง ไอนี้ สั้นๆ สว่างโพล่ง ลัดสั้นสว่างโพล่ง ลัดสั้นๆ ทางลัด ภูบอกลัดลงนรกไป พวกมึงนะลัดลงนรก ถ้าทางลัดความสั้น ความสะดวกมี พระพุทธเจ้าสอนพวกมึงแล้ว ในจักรวาลนี้ ในวัฏฏะนี้ ใครจะมีวุฒิภาวะเก่งกว่า พระพุทธเจ้าไป แล้วถ้ามันมีจริงนะ พระพุทธเจ้าจะมารื้อสัตว์ชั้นสัตว์ พระพุทธเจ้ารักพวกเรา ถนอมพวกเราจะตาย ทำไมพระพุทธเจ้าไม่บอกพวกมึง

มันเป็นโหวหาร มันเป็นคำสอน นิพพานอยู่ในจี๋ นิพพานอยู่ในสัตว์ ก็พวกเรา นิพพานเราเคารพบูชากันใจ เราก็คับว่ามันสุดเอี่ยมไง แต่นิพพานอยู่ในจี๋ นิพพานอยู่ในสัตว์ นิพพานอะไร ให้เห็นว่า เรานี้ทำได้ไง คำสอนนี้เพื่อไม่ให้เรายึดมันถ้อมมันใจ คำสอนเพื่อให้เราสลัดทิ้งใจ แต่มันเป็นคำสอน มันเป็นโหวาท

โยม : เขา..... (เสียงไม่ชัดเจน)

หลวงพ่ : เขาไปทำ..เป็นพิธี เขาทำวิธีปฏิบัติใจ

โยม ๑ : แล้วทำไมมีเสียง อะไรคืออะไร เขียนทำเป็นรูปวงกลม ตัวเองก็ไม่รู้จักคืออะไร

หลวงพ่ : โห้ ตีออกเตอร์เขาเขียนมาให้ เขาเขียนมาแจกลูกศิษย์ไง แล้วลูกศิษย์เขาก็เอามาให้เราดู มันเป็นการ์ทองไง “จิตพระอรหันต์” อธิบายเลยนะ แล้วลูกศิษย์เขาเคารพบูชาเลยนะ เอามาให้เรา เอามาถามเรานะ นี่ลูกศิษย์เราเอง บอกมึงรักมึงชอบไหม ไม่ชอบ กูฉีกทิ้ง ฉีกต่อหน้ามันเลย

“จิตพระอรหันต์ไม่มี พระอรหันต์มีจิตก็มีภพ” มึงอย่ามาแอ็ก อยากจะอวด เขียนโศลกไง จิตพระอรหันต์ พระอรหันต์มีจิต จิตคือภพ จิตคือภวาสวะ “ถ้าพระอรหันต์มีจิต ไม่ใช่พระอรหันต์”

หลวงตาบอกเลย “ธรรมดา” ถ้าท่านบอกเวลาท่านพูดถึงจิต พระอรหันต์อะไรมี จิตนี้เขาสอนเด็กใจ เหมือนเด็กนี้มันไม่รู้เรื่อง ก็เปรียบเทียบว่าจิตพระอรหันต์เป็นอย่างนั้น แต่ความจริง จิตไม่มี ไปถามหลวงตาได้ หลวงตาท่านบอกเป็น “ธรรมดา” เป็นสังขาร พูคว่าอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น

โยม ๒ : เพราะอะไร พูคว่าอะไรไม่ได้ทั้งสิ้นเลย

โยม ๑ : พูดไม่เข้าใจ เพราะมันเหนือคำพูด เหนือสมมุติ

หลวงพ่ : ไม่! ๆ ถ้าพูดก็เป็นสมมุติแล้ว พูดก็คือมีสิ่งเปรียบเทียบ ถ้ามีสิ่งเปรียบเทียบ ในโลกมันก็ต้องมีหนึ่ง มันไม่มีสิ่งใดคงที่ มันแปรสภาพ ว้างคู่กับไม่ว่าง ใสคู่กับไม่ใส แต่คำพูดที่พระพุทธเจ้าสอนออกมานี้มันเป็นกิริยา คือเป็นสมมุติ สมมุติบัญญัติ ไม่ใช่ธรรม บัญญัติต้องข้ามทั้งสมมุติบัญญัติ ถึงเป็นวิมุตติ วิมุตติพูดไม่ได้ แต่ นี่ไง

โยม ๒ : เข้าใจค่ะท่านอาจารย์

หลวงพ่ : อี ถ้าคนอธิบายธรรมนะ อย่างพวกเขาอธิบาย ถ้าคนปฏิบัติไม่ถึง อธิบายร้อยคำก็ผิดร้อยคำ พระอรหันต์พูดร้อยคำก็ถูกร้อยคำ เพราะพูดออกมาจากความเข้าใจ เพราะพูดออกมาจากความถูกนั้น คำพูดเหมือนกันนะ แต่พระอรหันต์พูดถูก คนมีกิเลสพูดผิด เพราะ ถ้าเราพูดป้อ เ็งพูดหมายความว่าอะไร เพราะเ็งตั้งความหมายไว้ผิด ตั้งตรงผิดเ็งพูดมาถูกได้อย่างไร ที่เราฟังเทศน์อยู่นี้ ต่อแหลมานี้ ฉีกทั้งหมด

เมื่อ ๒ วันนี้เขามา มีพวกลูกศิษย์เรานี่ เขาว่า.....เขาแนะนำมา เขาไปหาพวก..... พวกอะไรนี่ทาง.....เขารันตีกันมา เขาบอกว่าอย่าปฏิบัติโดยสาวกภายิตเลย ต้องปฏิบัติตามพุทธทวณะ ต้องพุทธภายิตอะไรนี่ เขาก็ไปพิมพ์พระไตรปิฎกมา จะเอามาให้เราแจก เรารอบไม่แจก แจกไม่ได้ เอ็งเอากลับไป ถ้าไว้ให้กู กูเผาทิ้งหมดเลย

เขาบอกว่านี่มันถูกนะ พระไตรปิฎกทำไมแจกไม่ได้ เอ็งแจกได้ ไปที่มหาเมฆกุฎมาหาจุฬาฯ ไปแจกได้ที่สำนักเรียน แต่นี่สำนักปฏิบัติ ทหารออกรบไม่ต้องการตำรา ตำราศึกษามาพร้อมแล้ว ถึงออกรบ แล้วบอกนี่พุทธทวณะ เขาบอก แล้วเราไม่ได้ดูใจ เพราะเราดูที่หลังเราถึงเห็น

ถ้าวันนั้นอยู่นะ เสร็จกูหมด เขาบอกเขาไป คัดลอกมาจากธรรมะจากพระโฆสของ.....นะ เขาบอกว่า อันนี้ตัดทอนจาก เขาพูดคำนี้ไว้ไง เขาบอกในพระไตรปิฎกมีอรรถกถา แล้วอันนี้มันเป็นพระไตรปิฎกจากพระโฆส ถ้าวันนั้นเราอ่านตรงนี้ก่อนนะ เราจะบอกเลย

.....รังเกียจอรรถกถาของพระพุทธโฆษาจารย์ แต่คำเขียนของ.....ก็คืออรรถกถาของ..... นี่เห็นไหม เรามีกฎ ถ้าไม่เป็นนะ ถ้าพูดร้อยคำก็ผิดร้อยคำ ถ้าเป็นนะ พูดร้อยคำก็ถูกร้อยคำ แล้วทำไมถึงว่าอธิบายไม่ได้ อธิบายได้ แต่ต้องคนรู้อธิบาย ถ้าคนไม่รู้เสียก็อธิบายนะ ผิดหมดเลย

โยม ๑ : อย่างแค่ว่าของเขื่อนนะละ ๖ องค์นี่นะละ ก็หลวงตามอกว่าก็มี ท่านเว่ยหล่างที่ท่านได้อโนคามิ แต่ท่านยังมีกิจไฉนะ ยังมีกิจ กิจหนึ่ง จิตหนึ่ง

หลวงพ่ : นั่น ไม่ใช่ เรารู้ นี่เข้าใจผิด เพราะเราดูหมคนะ เราตอนบวชเราก็คะหาทางลัด เพราะอะไรรู้ไหม เพราะว่า ไอนั้นนะ เขาจะมอบตำแหน่งให้ไหม ก็หาคนที่แบบว่าต้องเขียนได้ถูกใจ จึงเขาเป็นศิษย์แบบที่ว่าได้ฝึกมาเต็มที่ เป็นศิษย์มีแววที่ทุกคนเห็นว่าคนนี่ต้องเป็นเบอร์ ๒ ต้องรับตำแหน่งนี้ต่อไป

แต่ที่นี้คนๆ นี้เกิดไม่ถึง พอไม่ถึงอาจารย์เขาก็ พูดถึงถ้าอย่างนั้นปฐมนะเขาไม่ถึงที่สุด คือให้ไปอะไรไป มันจึงทำให้เขาไม่ถึงที่สุดได้ ก็เลยต้องออกอุบาย ให้เขียนโศลกใจ ก็เขียนแสดงภูมินะ ถ้าเคารพแล้วก็จะได้ ก็เขียนว่า “กายเป็นโพธิ จิตเป็นกระจกไส หมั่นเช็ดถูทั้งวันๆ แล้วกระจกจะเลอะอะไร”

นี่พอทุกคนมาเห็นก็ตั้งกระด้างรูปเทียนกราบกันใหญ่เลยนะ นึกว่าสุดยอด ที่นี้
เว่ยหล่างนี่เขาอยู่ที่นั่น เขาเป็นคนอยู่ในครัว เขาเป็นคนดำขาว ไม่รู้หนังสือ เห็นเขาอ่าน
อะไรกัน เขาออกมานี่ เขาเขียนอะไรกันนะ อ่านให้ผมฟังหน่อย ผมไม่รู้หนังสือ อ่านให้
ฟังแล้วนะ เขียนให้ผมมั่ง เขียนให้ผมมั่ง เขามีอนาคต นี้อาคา

“กายก็ไม่มี จิตก็ไม่มี แล้วฝุ่นจะเกาะอะไร” เห็นไหม คนเป็นนะ มันฟังมันรู้หมด
ละ นี่สังฆราชเข้ามาเขากล่าวว่าเว่ยหล่างจะเป็นโทษใจ ก็บอกว่าให้เอรองเท้านี้ลบทิ้งซะ
ไอ้มันไม่ดี เพราะว่าคนๆ นั้นเขา ซึ่งเขานี้เขาเป็นศิษย์เอก เขามีรากฐาน เขามีทุกอย่าง
ถ้าบอกว่าไอ้นี้ถูกนะ ไอ้คนนี่โดนฆ่าตายเลย

นี่พออย่างนั้นเสร็จแล้วนะ สังฆราชก็เข้าไปหาเว่ยหล่างที่อยู่ในครัวนะ ไปถึงก็คุย
ธรรมะปั๊บ เอาไม้เท้านี้เคาะที่ครก ๓ ที่ อนาคต ป๊อก ป๊อก ป๊อก นี่มันมีเลขนัยยะอะไร นี่พวก
เข้เขาจะมีตรงนี้เยอะ ป๊อก ป๊อก ป๊อก ๓ ที่ ๓ นี่ให้เขาไปหาครูข้างในกุฏิ ๓ นี่เข้า
ไปหาในกุฏิ

กายก็ไม่มี จิตก็ไม่มี หลวงปู่ฝั้นก็ติด หลวงปู่คำดีก็ติด หลวงปู่บัวก็ติด ติดตัวนี้
หมดเลย ไม่มี ว่างๆ แล้วเขาก็สอนกันนะ ว่างๆ ใครมาหาเราก็อ่างๆ นะ ว่างๆ นี่ว้าง
นาคานะแต่เริ่มต้น ว่างๆ ว้างแบบเก็บกดไม่มีท่าอะไรเลย ถ้าว้างๆ แบบอนาคานี่นะ ว้าง

แล้วหลวงตาพูดประจำนะ โมฆราช เธอจงมองโลกนี้เป็นความว่าง เห็นไหม ว้าง
หมดเลย หลวงตาตอนที่ท่านเป็นนะ ท่านบอกว่า เวลาจิตมันว่างหมดอย่างนี้ โห จิตทำไม
มันมหัศจรรย์ขนาดนี้ มองไปไหนใสทะลุไปหมดเลย มันน่าติดนะ

แต่นี้พอขึ้นของหลวงตาท่านบอกพอมองอย่างนี้ปั๊บนี้ ธรรมมันเกิด ธรรมะมา
เตือนใจ ความสว่างไสวนั้นเกิดจากจุดและต่อม หลวงตาบอก พุคซัดๆ เลย ธรรมะคือ
อานาจิตตสมาธิ ธรรมะเกิด ธรรมะนี้เทศน์ให้ฟังเลย ที่แบบหลวงปู่มันอยู่ในป่า แล้ว
เทศน์ตลอด มัน ผลัวะ! เลย แต่ก็ยังไม่รู้ แต่ ผลัวะ! ไปแล้วนี่ เหมือนไก่ตาแตก เหลอหลา
เลย แล้วก็จะไปหาที่ไหน ต่อมาอะไรจุดอะไร

ท่านบอกว่า ถ้าหลวงปู่มันอยู่ตอนนั้นนะท่านสำเร็จไปแล้วด้วย จะกลับไปถาม
หลวงปู่มันเลย จุดอะไรต่อมอะไร ท่านก็จะชี้กลับมา แต่ธรรมคาธรรมชาตินั้นส่งออก
พอจุดและต่อมๆ ที่ไหนวะ จุดและต่อม มันก็ไปหมด ที่นี้พอโมฆราชเห็นไหม เธอจง

มองโลกนี้เป็นความว่าง แล้วกลับมาถอนอรรถาภิธาน ใครรู้ว่าว่าง เราพูดถึงของ ท่าน.....
ที่เวลาเขาสอนกันนะ ไม่ใช่ตัวของกู เราบอกว่า

“ไม่ใช่ตัวของกู คือ กู”

เพราะกูเป็นคนพูด ว่าไม่ใช่ตัวกู ไม่ใช่ของกู กูคือกูพูด ก็คือกูรู้ว่าไม่ใช่ของกู
ไม่ใช่ตัวกู คือ กู ใจ นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นความว่าง นี่ เคาะ ป๊อก ป๊อก ป๊อก ๓ ที อนาคต
อนันต์ แต่ตอนที่เข้าไปหาสังฆราช สังฆราชสอนต่อไป พอสอนเสร็จแล้วนี่
สังฆราชให้อ่านไปเลย ให้บาตร ให้จีวร แล้วมึงหนีไป มึงโดนฆ่าแน่นอน เว่ยหล่างได้
เป็นตำแหน่งสังฆราชองค์ที่ ๖ องค์ที่ ๗ นะ แล้วเราเห็นว่า มันเป็นคนนี้ ก็เลยตัดตรงนี้
ทิ้งละ

โยม ๒ : องค์สุดท้ายเลยด้วย ต่อจากนั้นมาไม่มีใครได้ต่อไปแล้ว

หลวงพ่ : ไม่ให้ นี่คือปัญญาวิมุตติ แต่ที่พวกที่มานี้ หลวงปู่ดูลย์ก็สอนถูก หลวงปู่
ดูลย์นี่สอนถูกหมดเลยนะ เพราะหลวงปู่ดูลย์บอกว่า “จิตเห็นอาการของจิต” เรา
แย่งตรงนี้บ่อยมาก “จิตเห็นอาการของจิต”

แต่เขาบอกให้ดูเฉยๆ แล้วคำว่าดูเฉยๆ นี่ ทุกคนจะบอกว่าเรานี้ เฟ่งโทษเขา เรานี้
ไปดิเคียนเขา ไม่ใช่ ไม่ใช่เพราะอะไรรู้ไหม ไม่ใช่เพราะเขาบอกให้ดูจิตเฉยๆ จิตเฉยๆ
แล้วเขาเอาหนังสือมาให้เรา เดี่ยวเอาให้ดูก็ได้ เขาจะส่งไปพวกลูกศิษย์เรานี้ เขาก็งง เขาก็
เอามาให้เราดูนะ เราก็มาดูคำตอบของเขานี้

เขาบอกขณะจิตนี้เป็นอัตโนมัตติ มันเป็นอัตโนมัตติ มันจะเป็นปัญญา นี่มันพูดผิด
หมด ขณะจิตที่เป็นโสคาบันมันไม่เป็นอัตโนมัตติ ถ้ามันอย่างนี้ปั๊บ คือคำสอนเขาอย่างนี้
ปั๊บ ไปดูผลลัพธ์ของเขาไป ผลลัพธ์ที่เขาพูดว่าผลลัพธ์มันจะเป็นอย่างนี้ มันบอกถึงคำ
สอนก็ผิด ผลลัพธ์ก็ผิด มันเป็นไปได้!

หลวงปู่ดูลย์สอนหลวงปู่กิม

“กิมเห็นจิตไหม” “เห็นครับ”

“กิมเห็นวิชาไหม” “เห็นครับ”

“พิจารณามัน ฆ่ามัน”

หลวงปู่ดูลย์บอกว่า “ความคิดทั้งหมดเป็นสมุทัย ให้ผลเป็นทุกข์ ต้องหยุดความคิด การหยุดความคิดนั้นก็ต้องใช้ความคิด”

ต่อไปไอ้โศลกตอนนี้จะโดนตัดทิ้ง ว่าการหยุดความคิดก็ต้องใช้ความคิด เพราะอะไร เพราะมันหยุดความคิดกันโดยการเพ่ง แต่การหยุดความคิดต้องใช้ความคิด เราดูหนังสือหลวงปู่ดูลย์มาตลอด ที่เขาพิมพ์แจกๆ กันอยู่ นี่ เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเขาเข้าใจตรงนี้ไม่เป็น พอเขาเข้าใจ ไม่ได้ปั๊บ เขานึกว่าเป็นส่วนเกินเขาจะลบทิ้ง พอลบทิ้งปั๊บ ก็เข้าไปดูนี่ของเขา คนเขาไม่ถึง มันจะทำให้ตำราเขาบิดเบือน มันจะไปทำ.....

โยม ๑ : ก็ท่านได้อย่างรวดเร็ว แล้วท่านได้แป๊บเดียว

หลวงพ่ : ใคร

โยม ๑ : หลวงปู่ดูลย์นะคะ

หลวงพ่ : ไม่ ไม่รวดเร็วๆ

โยม ๑ : ก็เห็นท่านบอกท่านพระอาจารย์มั่น ที่ทำให้ท่านพระอาจารย์มั่นไปเชียงใหม่ ท่านพูดอย่างนี้ ท่านบอก ที่ผมได้นี้ ได้ ๓ ส่วนยังเหลืออีกส่วนเดียวอะไรนี้ ใช่มั้ยคะ แสดงว่าตอนนั้นท่านได้เป็นอนาคามีแล้ว

หลวงพ่ : ไม่ ไม่รวดเร็ว แต่เพียงแต่ว่า การกระทำของท่านมันอยู่ข้างใน เวลาไม่รวดเร็วหรอก อย่างเช่นมีคนมาถามเราบ่อยมากเลย ว่าแม่ชีแก้วเป็นจิตปาฏิญาณหรือเปล่า เพราะทำได้รวดเร็ว เราบอกว่า แม่ชีแก้วนี่นะ

โยม ๑ : ไม่ใช่

หลวงพ่ : ซ้ำซี เราเปรียบเทียบ แม่ชีแก้วเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่นมาก่อน แล้วก็มาอยู่กับหลวงปู่กงมา แล้วหลวงปู่ฝันไปแก้ว จนมาเจอหลวงตา แล้วหลวงตาท่านแก้อยู่ใช้จิตปาฏิญาณไหม แต่คนไปเข้าใจว่า ขณะที่หลวงตาท่านแก่มันรวดเร็ว

ย้อนกลับมาที่หลวงปู่ดุลย์นี่แหละ เพราะว่าการปฏิบัตินะ ถ้ารวดเร็วนี้ พระพุทธเจ้าทรงปั้นดินเดียวพระอรหันต์เลย ยสะพัง ๒ หนใช้ไหม พาหิยะพังหนเดียว รวดเร็วเป็นอย่างนี้เห็นไหม พัง ผลัวะ! เป็นพระอรหันต์เลย แต่ไปดูเบื้องหลังสิ อดีตชาติ

โยม ๑ : เขาก็จะต้องเลือกกลานมาเยอะมาก

หลวงพ่ : เยอะมาก ทีนี้ย้อนกลับมาหลวงปู่ดุลย์

โยม ๑ : จะได้บารมี

หลวงพ่ : ใช่

โยม ๑ : แล้วนี่ อันนี้ทำให้ท่านอาจารย์มันที่ไปเชียงใหม่ ลูกศิษย์ทำผิดขนาดนี้

หลวงพ่ : ไม่ใช่ๆ เวลาพวกโยมนี้นะ เวลาพวกโยมเก็บข้อมูล เราฟังอยู่ เวลาพวกโยมถามหลวงตา ข้อมูลคลาดเคลื่อนหมด ข้อมูลคลาดเคลื่อน เพราะว่า คำถามนี้ๆ หลวงปู่มันไปเชียงใหม่เพราะเรื่องของหลวงปู่มันเอง เพราะหลวงปู่มันไปเชียงใหม่ ท่านจะพูดตลอดเวลาว่า เรายังไม่จบๆ หมู่คณะนี้หนักมาก เรายังไม่จบ กรณีหลวงปู่มันนี่เราเชิดชูมาก เพราะพระพุทธเจ้าพยากรณ์ไว้แล้ว “ถึงพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง”

โยม ๑ : ลงมา ชุดนี้เป็นทีมเวิร์คของท่านลงมา

หลวงพ่ : ถ้าไม่มีหลวงปู่มันเป็นพระโพธิสัตว์มา พวกเราสาวกจะไม่มีปัญญาทำได้ขนาดนี้ พระจอมเกล้าฯ ยังสีก แต่พระจอมเกล้าฯ ก็มาเกิดเป็นหลวงตา พระจอมเกล้าฯ ยังสีก

โยม ๑ : แต่ท่านสวรรคต ไปด้วยท้องพุทโธๆ ไปจนสวรรคต

หลวงพ่ : ไม่ แม่ชีแก้วบอกว่าตั้งแต่เป็นพันธุละแล้ว

โยม ๑ : แต่คุณแม่แก้วพูดจริงหรือ รู้สึกคนอื่นมาพูดมากกว่า เพราะดิฉันก็ไม่เคย .. ไม่ยอมรับ เพราะดิฉันไม่เคยได้ยินคุณแม่แก้วพูดเอง

หลวงพ่ : นี่ใจข้อมูล เวลาข้อมูลต่างกันละ อันนี้มันอยู่ในเทป แม่ชีแก้วอัดเทปไว้ แล้วบอกว่า ถ้ายังไม่ตายห้ามเปิด แล้วก็มาเปิดกันที่บ้านตา หลวงตาพูดบ่อย ว่าเราไม่

เคยบอกใครเลย ว่าเราปรารถนาพุทธรูปเหมือนกัน ทำไมแม่จีแก้วไปถามหลวงตาว่า หลวงตาเคยปรารถนาพุทธรูปหรือเปล่า หลวงตาบอกว่าไม่เคยเล่าให้ใครฟังเลย แต่ทำไมแม่จีแก้วรู้

โยม ๑ : ทำไมถึงรู้นี้ แต่หลวงตาก็ไม่เคยบอกใช่ไหม เพราะนี่ยังรู้เลย เพราะลักษณะมันบอก (หัวเราะ) พุทธรูปมันก็บอกอยู่ ว่าจะต้องเป็นอย่างไร

หลวงพ่ : ไซ้ ตรงนี้มันพูด เราจะบอกพระเรานี้มันอยู่ที่พฤติกรรม มึงจะอวดรู้ มึงจะเก่งขนาดไหนก็แล้วแต่เนี่ย พฤติกรรมไง มันสมกับฐานะไหม ฉะนั้นกรณีอย่างนี้ พูดอย่างนี้ปั๊บ เราถึงเสียใจมาก ตอนที่หลวงตาออกมาเคลื่อนไหว เรื่องสังฆราช แล้วพวกนั้นออกมาโจมตีหลวงตา พวกเรานี้แหละ มันขัดแย้ง

เราพูดไว้ในธรรมนะ ธรรม กิเลสตกตา เราค่าพวกนี้หมด เราค่าพระพวกเรานี้แหละ บอก ถ้ามึงไม่เชื่ออย่างนั้นะมึงก็ไม่ไซ้ไม่เชื่อหลวงตาคนเดียว มึงก็ไม่เชื่อหลวงปู่ มันด้วย เพราะหลวงปู่มันบอก พยากรณ์ไว้ว่ามีพระหนุ่มๆ องค์หนึ่ง ที่จะเข้ามาหาเรา ที่จะมาทำประโยชน์กับศาสนา

ถ้ามึงไม่ฟังหลวงตานี้ เท่ากับมึงไม่ฟังหลวงปู่มันด้วย เพราะพฤติกรรม พฤติกรรมคือฐาน ที่ท่านทำขึ้นมา มันฟ้อง แล้วท่านก็พูดเอง ท่านบอกท่านนึกถึงเบื้องหลังแล้วภูมิใจมาก ท่านพูดกับเราบ่อย นึกถึงเบื้องหลังภูมิใจมากๆ นี่ความเบื้องหลังคืออติตมประโยชน์อะไร

พระที่มีคุณธรรมในหัวใจนี้ ท่านทำประโยชน์พูดเพื่อประโยชน์เท่านั้น อะไรไม่เป็นประโยชน์พูดออกมาทำไม นี่ถ้าพูดอย่างนั้นไป นี่ขนาดไม่พูดอย่างนี้ ทุกคนยังเอาแบบเอาอย่าง ถ้าพูดอย่างนั้นไปนะ พระเปรต พระผีจะเกิดขึ้นมาเยอะเลย มันจะเอาเรื่องที่หลวงตาล่านี้ แล้วก็ไปสร้างเป็นพืดเรื่องของมันว่า กูนี้เป็นอย่างนั้น

พวกนี้อคิดมันยังไม่รู้จักตัวมันเองเลยนะ แต่ถ้ามันได้ยินของใครมานะมันจะสร้างว่าเหมือนเลย ไอ้พวกชั่วนี้ แล้วตรงนี้ ตรงที่อย่างที่โยมว่า หลวงปู่ดุลย์ไปพูดกับหลวงปู่มัน เราไม่เชื่อ เพราะเราเชื่อฐานะของหลวงปู่มันเรามาก

โยม ๑ : แต่พูดจริงนะคะ เพราะว่าหนังสือประวัติที่ท่านทำของหลวงปู่ดุลย์นี้

หลวงพ่ : ที่ไหน

โยม ๑ : ลูกศิษย์ท่านเป็นคนเขียน

หลวงพ่ : ทั้งนั้น

โยม : แต่ก็ไม่นั่นะคะว่าความจำของพระธรรมคานี้จะเขียนออกมา แล้วเขา
แนะก็เชื่ออย่างนั้นด้วย

หลวงพ่ : เราไม่เชื่อเลย เราเชื่อหลวงปู่คุณของท่านเป็นพระอรหันต์ เราเชื่อคำสอน
หลวงปู่คุณเพราะเราพิสูจน์มาแล้วหมดแล้ว แต่! ไอ้ตรงนี้ ไอ้ตรงที่เวลาพูด คุณกรณีประวัติ
หลวงปู่มันของอาจารย์.....เขียนลิ เห็นไหม หลวงปู่มันชมเรา是这样 หลวงปู่มันชมเรา
是这样นั้น คนเขียนนี้เห็นไหม คนเขียน เขียนเพื่อเชิดชูตัวเอง เพื่อประโยชน์กับตัวเอง
กับคนเขียนหลวงคานี้ ท่านถอดหัวใจเขียน เพื่อเชิดชูหลวงปู่มันเลย มันคนละเรื่องๆ

โยม ๒ : หลวงตาท่านเขียนเชิดชูครูบาอาจารย์ไ

หลวงพ่ : ใจลงใจ ถ้าใจลงเป็นอย่างนี้ นี่ถึงบอกว่า พฤติกรรมใจ ถ้ามันเป็นธรรม
พฤติกรรม มันชัดเจนเลย ถ้าไม่เป็นธรรมนะ มันจะอวดตัวขนาดไหนนะ แล้วพฤติกรรม
นี้ กูเกลียดคิบบหายเลย! (หัวเราะ)

โยม ๒ : (หัวเราะ) ท่านอาจารย์ฯ คุณอีกนิดหนึ่ง

หลวงพ่ : เฮอะ! มันไม่พูดอย่างนี้ มันไม่ถึงใจ มันเจ็บปวด มันเจ็บมาเยอะ

โยม ๒ : คือแบบว่า เป็นลักษณะของท่านอาจารย์ ใจอย่างนี้ ใจอย่างนี้ก็ต้องออกมา
อย่างนี้ แต่บางองค์ใจอย่างนี้แต่ออกไปอย่างอื่น มันก็ไม่ได้ ก็รับไม่ได้

หลวงพ่ : นี่ไง มันกะล่อนใจ

โยม ๒ : ก็รับไม่ได้ พอรับไม่ได้ก็วิ่งแตก

หลวงพ่ : ไม่เป็นไร ฮี เราต้องการให้แตก เราต้องการให้แตกนะ

โยม ๒ : แต่บางครั้งวิธีการมันไม่แตก วิธีมันกลับไปสร้างศัตรูของท่านอาจารย์

หลวงพ่ : เฮอะ! เราก็ต้องการให้แตกนะเพราะอะไรรู้ไหม

โยม ๒ : เพราะอะไร

หลวงพ่ : เพราะเราต้องๆ ไอ้เนี่ย ดีเรากบนะ เราพูดกับโยมประจำ เคยเห็นเราพูดถึง หลวงปู่เพียร หลวงปู่บุญมีใหญ่ หลวงปู่อุ่น ว่ามีความเสียหายอะไรไหม ท่านเป็นพระที่ดี ถึงจะปฏิบัติเรื่องคุณธรรมอีกเรื่องหนึ่ง ท่านเป็นพระที่ดี

อย่างหลวงปู่ลี โอ้โฮ! เราเชิดชูมากเลย หลวงปู่ลี นี่เราเชิดชู แต่พระที่ดีเราก็เชิดชู แต่ต้องให้แจ้งแตกหมายความว่า ถ้าเรารู้ ความผสมของธาตุที่มันเข้ากันไม่ได้เนี่ย มันไม่ควรให้เข้ามาเข้ากัน เป้าหมายเราทำไมเราสร้างวัดหลายวัด พระของเรานี้ เราให้ไปเที่ยว แต่ถ้าไปเที่ยวหรืออะไรมีประสบการณ์เข้ามา

ถ้าอยู่กับเรานี้ เราต้องให้อยู่ในศีลในธรรม ถ้าผิดนะเราให้ออกหมด เพราะ! เพราะในการปฏิบัติเนี่ย หลวงตาเวลาพระไปรดงค์กลับมา ท่านว่าใจรู้ไหม “ไปรดงค์กลับมาคราวนี้ได้ไปเอายาเสพติดมาทำไฉน” ถ้าออกไปในสังคมแล้วมันไปจับสิ่งนั้นมา เด็กเรา เหมือนยาเสพติด ถ้าเราไปเสพมาสักครั้งสองครั้งมันก็จะมีความติดเชื่อนั้นไป

ฉะนั้นประสาเรา เราต้องให้แยกอย่างนั้น เราจะคัดเลือกว่าอย่างนั้นเลย แล้วเราคิด เราคิดของเราเอง เรามั่นใจเราเองว่า เราสามารถบริหารจัดการองค์กรของเราได้ นี่พอเราต้องการบริหารจัดการองค์กรของเราแล้วเนี่ย องค์กรของเราต้องซื้อสัตย์ต้องสะอาด บริสุทธิ์ ผิดไม่เป็นไร เราบอกเลยนะผิดถูกนี้กูไม่เคยถือเลยนะ เพราะคนมีกิเลสเนี่ยมันผิดเป็นธรรมดา ถ้าความผิดความถูกโดยไม่มีเจตนา หรือผิดแล้วเนี่ยเราแก้ไขนะ กูโอเคเลย

เพราะพระพุทธเจ้าสอนเป็นอริยวินัย ผู้ใดผิดแล้วสำนึกผิด แล้วแก้ไขตัวเอง นี่คืออริยวินัยนะ มีการปลงอาบัตินะ แต่ถ้ามันเป็นผิดโดยสันดาน แล้วมันเข้ามาเพื่อวางยา มันผิดซ้ำผิดซาก อย่างที่โยมพูดนะ เขาคิดอย่างนี้ เขาพูดอีกอย่างหนึ่ง อยู่กับเราไม่ได้

แล้วประสาเรานะ เราไม่ต้องการอยู่กับใคร เรามั่นใจมากกว่า เราจัดการได้ทุกอย่าง เราจัดการได้ ไอ้พวกนั้นกลัวเราตรงนี้ มีพยายามต่อรองมาเยอะมาก บอกว่า “สงบนี ทำลายวัฒนธรรมของพระกรรมฐาน เพราะไม่เคารพอาวุโสกันเด”

เราบอกว่า อาวุโสกันเดี๋ยวก่อนเลย เคารพมากเพราะอะไร เพราะอาวุธโสกันเดี๋ยวก่อนเป็นธรรมเนียมของพระพุทธเจ้า เราเคารพอาวุธโสกันเดี๋ยวก่อน แต่เราไม่เคารพความดีและความชั่ว ความชั่วของคนที่ไม่เคารพ แต่อาวุธโสกันเดี๋ยวก่อนเคารพ ถ้าเราเจอพระที่ไหน เขากราบเราก็กกราบ เหมือนกันทั้งนั้น แต่ใจเรารับหรือไม่รับมันเป็นเรื่องของเรา

แล้วตอนนี้ สิ่งที.. หลวงตามาหาเรานะ หลวงตามาพูด ตอนที่อยู่โพธารามใหม่ๆ “หงบเอ๊ย” เมื่อก่อนพวกนี้เราไม่ทำหรรษ บอกว่า

“หงบ หนังสือกับเทพ (เมื่อก่อนเป็นเทพ) หนังสือกับเทพนี้ เราเห็นว่ามันเป็นประโยชน์มากนะ สมัยเรานะ เราทำของเราเรื่อยๆ จนสุดท้ายแล้วนี้ มีพวกค็อกเตอร์เขาวน พวกคุณหญิงนางเยาว์ มารับช่วง เราก็ปล่อยเขาไป”

เราก็คงคิดไม่ถึงนะ คิดไม่ถึงนะ เราก็คง เอ๊ะ.. ท่านพูดอะไร แล้วก็มีคนแอบอัดด้วย เมื่อก่อนเราไม่อัดเทพนะ เราอาย

โยม : (หัวเราะ)

หลวงพ่ : โอ้ห่า กูเทศน์เอง แล้วกูอัดตัวเองนะ เหมือนกับคนบ้า เราไม่กล้าทำนะ อายชิบหายเลย แล้วพวกไอ้โตนี่ขออัดๆ เราไม่ยอม ตั้งแต่ปี ๓๐(๒๕๓๐) นะเราไม่เคยอัดเลย มาเริ่มอัดปี ๓๘(๒๕๓๘) นี้ มาเริ่มอัดเทพปี ๓๘ เกือบ ๑๐ ปีทิ้งให้หายไปแล้ว ตอนนั้นมันออกมาใหม่ๆ ด้วย แล้วหลวงตามาพูดคำนั้นปั๊บ พระเราทำ เราก็อัด

แล้วพอตอนนี้เราซึ่งใจมากเลย เพราะเทพ เพราะชีวิตนี้มันเหมือนกับเอกสารที่มันเข้าไปในสังคม พอเอกสารเข้าไปในสังคมแล้วนี้ มันจะกรองใจ มันเปรียบเทียบกับได้ มีบางคนที่ถูกศิษย์อาจารย์เขาจะ เขามาหาเรา เขาว่าอาจารย์เขาถูกไหมอะไรไหม เราจะพูดไปตรงๆ มันก็เหมือนกับว่ามันหักหาญกันเกินไป เราบอกว่าเอาหนังสือของหลวงตา กับหนังสือที่เอ็งเชื่อถืออ่านคู่กันสิ มันชัดมาก แต่ชัดสำหรับพวกเรานะ แต่เขาจะชัดหรือเปล่านั้นไม่รู้ แต่เราบอกให้อ่านคู่กันดิ

ทีนี้เทพนี้ พอหลวงตาพูดอย่างนี้ปั๊บ แล้วเราออกไป เดียวนี้ละ มีพวกหมอนี่นะ ที่ว่านี่ถือนี่มาเลย เอาเทพมาด้วย

“หลวงพ่.. ผิด” “อะไรผิดล่ะ”

“ภวานาผิด” “ทำไมล่ะ”

“จี๊ดมันบอกๆ”

หลายคนนะ แล้วถือเทปมาเลย เพราะพวกอภิธรรม พวกนี้เขาบอกไม่ต้องทำสมาธิใจ เราได้แย้งตรงนี้มาก เราก็บอกอย่างเช่นที่ว่า อย่างที่หลวงปู่มั่นสอนนะ หลวงปู่มั่นในมุตโตทัยสอนว่า “การคัม การเหยียด การกู้ ต้องมีสติตลอด” เห็นไหม นี่พระอรหันต์พูด การคัม การเหยียด การกู้ ต้องมีสติตลอดเพราะเราฝึก หลวงตาบอกว่าเหมือนโคผูกไว้ เราภวานาก็ก่าย ถ้าเราปล่อยมันเหมือนโคปล่อย นี่พูดเหมือนกันเลย เหตุผลอันเดียวกัน

แต่พอมานะเป็นอภิธรรม คนไม่เป็นสอน คัมแล้วนะ คัมหนอ พอคัมหนอแล้วเป็นอารมณ์ที่สอง เอ็งคัมแล้วทำไมต้องคัมหนอด้วยวะ ถ้าเราคัมเรามีสติ นั่นนะของจริง ปัจจุบัน คัมหนอ เหยียดหนอ เพราะถ้าเหยียดไปนะ เหยียดหนอ มันเป็นธรรมชาติใหม่

โยม ๑ : ย่างหนอ แล้วก็ยกกันจน.....

หลวงพ่ : มันเข้าถึงจิตใหม่

โยม : (หัวเราะ)

หลวงพ่ : ความจริงกับความรู้สึกเรานะ แต่เราไปสร้างภาพลงไว้ ให้กิเลสไปอยู่ตรงนั้นนะ นี่เราอธิบายให้เขาฟัง ไครมาเราจะอธิบายให้ฟัง มีมากพวกอภิธรรมมาหาเรานะ “หลวงพ่อภิธรรมนี้มันเป็นวิทยาศาสตร์ พระปาก็เป็นวิทยาศาสตร์” นึกตรงวิทยาศาสตร์เนี่ย เพราะวิทยาศาสตร์เป็นกฎตายตัว มันสร้างกฎขึ้นมาอยู่ในกรอบ แล้วคิดในกรอบนี้ กิเลสหลอกพวกมัน

พระพุทธเจ้าให้คิดนอกกรอบ แต่นอกกรอบนี้มันต้องเป็นนอกกรอบแบบปัจจุบัน ไม่ใช่กรอบโดยกิเลส ถ้ากิเลสมันคิดนอกกรอบ มันคิดด้วยความกิเลส มันยิ่งทำให้เราทำลาย มากเข้าไปใหญ่ การคิดนอกกรอบ มันบอกดีและชั่ว เราถึงบอกดีและชั่ว เราถามจริงๆ นะ ดีและชั่วนี้เราไม่ค่อยถือเท่าไร เพราะอะไรรู้ไหม เพราะคนผิดได้ถูกได้ ไม่ใช่คนทำชั่วแล้วจะชั่วตลอดชีวิต ไม่ใช่!

โทษนะแต่พระที่เราอยู่ๆ ด้วยนี้ เราอยู่กับเขามานาน เราสู้นี้ พวกธาตุชั่ว มันชั่ว โดยธาตุ มันแก้ไม่ได้หรอก เราสู้เลย โธ่ หลวงตานี้รู้อยู่เต็มอก เวลาทำงานกันนี้ พอบอก องค์นี้ อีกแล้วหรือ อีกแล้วหรือ ท่านรู้อยู่เต็มอก แต่มันก็หยิกเล็บก็เจ็บเนื้อ วงการ ศาสนา

โธ่ เมื่อก่อนทำงานกันนะ พอไปรายงานปั๊บ องค์นี้ขวางอีกแล้ว อีกแล้วหรือ ท่านพูดอย่างนี้ เราฟังแล้ว แหม เส้าฉิบหายเลยนะ คือท่านก็รู้ แต่ท่านไม่เคยพูดในแง่ลบ ออกมาข้างนอกเลย แต่หลังไมค์อัดอยู่นะ โยมก็ไม่มีใครรู้หรอก

จะนั้นเวลาเราไปชน เราชนอย่างเดียวเลย แล้วสุดท้ายมีอยู่พักหนึ่ง มีคนเข้าไป รายงานไป ว่าเราค่า องค์นั้นเป็นสัตว์อะไรนี่ แล้วก็ปล่อยข่าวว่า เราจะไม่กล้าสู้หน้าหลวง ตาแล้วนี่ โอ้อ่านนั้น เราไปรู้เรื่องทีมงานศพแม่ไอ้เกรียง ธรรมดาเราไม่เคยอย่างนั้นเลยนะ เราจะไม่เคยออกหน้า เข้าเฟรมไม่เคยเลย เราจะมุดดินไปตลอด วันนั้นนั่งหน้าจอเลย หลวงตามา นั่งอยู่นี้ แทนที่หลวงตาจะค่า กลับกลายเป็นว่า เป็นการแสดงของเราเลย เขา ทำว่าเราไม่กล้า แต่เขาไม่รู้ พวกนี้ไม่รู้ว่หลวงตากับเราพูดอะไรกันไว้ เขาไม่รู้ว่หลวง ตาามาหาเรา ๒ คนเขาคุยอะไรกัน

โยม ๒ : แล้วคุยอะไรล่ะคะ

หลวงพ่ : (หัวเราะ) แล้วมันยังไปฟ้องอีกนะ

โยม ๒ : คุยพันอวิชาไข่ไหมคะ (หัวเราะ)

หลวงพ่ : มันยังไปฟ้องอยู่นะ กูก็ยังงออยู่เออ แปลก

โยม ๒ : ท่านอาจารย์กระซิบบอกได้ไหมคะ พระพุทธองค์ท่านตรัสอะไรนะ เพชรน้ำหนึ่งๆ

หลวงพ่ : เมื่อก่อนมีคนมาอ้างตรงนี้เยอะมาก เป็นพวกพระ เขา.....

โยม ๑ : พระเอาเทพ เทปอะไรมาโชว์ด้วย

หลวงพ่ : นี่ไง นี่ก็ขายกินหมด ตอนนี้มีเว็บไซค์อยู่เว็บไซค์หนึ่ง พวก..... อะไรนี่มันมีนะ หลวงตาชมว่าพระอรหันต์ทั้งหมดเลยนะ เป็นเกือบร้อยองค์ แล้ว

เขาก็ พรีนมาให้เราดู เราหัวเราะหมดละ เรียบอกว่า เมื่อก่อนหลวงตาพูดจริงสมัยที่เราอยู่กับท่านนะ

ท่านบอก ธรรมนั้นคือสันนิทสน์ แล้วพอตอนหลังเวลากฐินเห็นไหม อูย! คนสาละวินะ มีแต่พระที่มีคุณธรรมนะ พระชั้นนั้นๆ นะ คำพูดอย่างนี้นะ มันพูดเพื่อให้ศาสนามั่นคง ให้คนมีศรัทธาเชื่อมั่นในศาสนา นี่พอพูดไปแล้วนี่มันก็เป็นคาบสองคม คือคมหนึ่งก็เชิดชูศาสนา อีกคมหนึ่งพวกชาติชั่วมันก็เอาไปหากิน

แล้วอย่างที่ว่า เอาเทพมา เทปอะไร ถ้าจะเอาเทพนะ ตั้งแต่ปี ๓๐ หลวงตามาชมเราที่โพธาราม เยอะมาก อัดเทปไว้เยอะมากเลย รูปถ่ายนะ ถ้าหลวงตาไม่ออกมา โครงการช่วยชาตินะ รูปถ่ายกับหลวงตาที่มาโพธารามนะ โอ้โฮ! สุดยอดๆ ที่ข้างนอกไม่มีเยอะแยะเลย แต่เราไม่เคยเอาออกแฟลชมมาข้างนอกสักอัน แล้วพอมาดูกรณีอย่างนี้เห็นไหม ทำไมเขาเอามาขายกันกัน

โยม ๑ : แสดงว่าลูกศิษย์นี้ ลูกเห็นว่าลูกศิษย์นะ ลูกศิษย์ชอบให้อาจารย์ตัวเองเป็นพระอรหันต์หมด

หลวงพ่ : ไม่จริงๆ นี่ชอบพูดนี้ว่าลูกศิษย์ ของเรานี้มีคนมาขอเยอะแยะ อย่างเช่นกรณีป้ายนี้ มีคนมาขอทำป้ายให้เราเยอะแยะมากเลย แล้วพูดคำนี้ เรียบอกไม่ได้หรอก เพราะหลวงตาท่านเคยมาหาเราทีหนึ่ง ท่านบอก “หงบ เรารับไม่ได้เลยนะ” พอจะไปนี้ เขจะมีป้ายบอกไปตลอดทาง แล้วท่านมาพูดกับเรา “หงบ เรารับไม่ได้เลยมาทำอย่างนี้ได้ยังไงไปเห็นครั้งแรก เห็นชื้อวัดตกใจเลย

โยม ๑ : อ้าว ไหนบอกว่าท่านเป็นคนให้.....

(เทปสิ้นสุดเพียงเท่านี้)